

Mỹ Nhân Ngư

Contents

Mỹ Nhân Ngư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38

Mỹ Nhân Ngư

Giới thiệu

Editor: Huyền Trang Thể loại: Tình hữu độc chung, nhân duyên tình cờ gặp gỡ, vườn trường, hiện đại, đoản văn, ôn nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-ngu>

1. Chương 1

Hàng xóm mới của tôi không thể nói chuyện.

Sau khi chuyển đến được một tuần lễ, tôi mới phát hiện ra bí mật này.

Mỗi khi gặp phải cậu ấy tôi đều chủ động chào hỏi, bởi vì cậu ấy thật sự là một thiếu niên yên tĩnh, xinh đẹp.

Trong suốt mười sáu năm trong đời, tôi chưa từng thấy người thiếu niên nào xinh đẹp như cậu ấy, mái tóc đen mượt, làn da trắng như tuyết, mi mắt dịu ngoan mà rủ xuống, che khuất ánh nước nhọt nhọt dưới đáy mắt.

Tôi cứ ngỡ cậu ấy chắc hẳn là bước ra từ trong truyện cổ tích, tóc đen hơn gỗ mun, da dẻ lại trắng như công chúa Bạch Tuyết.

Mà nàng công chúa luôn có một giọng nói rất mềm mại, nhưng cậu ấy xưa nay chưa từng mở miệng nói chuyện, chỉ là đứng ở xa mà bố thí cho tôi một cái mỉm cười xa cách.

Lúc đầu tôi cho là cậu ấy không thích tôi, sau đó mới phát hiện, cậu ấy đối với tất cả mọi người đều như vậy, chỉ là mỉm cười xã giao, không muốn thân cận, cũng không có mở miệng.

Chỉ một tuần lễ tôi đã làm quen với gần hết hàng xóm mới, vì vậy lúc nói chuyện với Lý thăm, thăm ấy có nói bóng gió cho tôi biết, từ hồi chuyển đến đây tới giờ cậu ấy chưa từng mở miệng nói chuyện lấy một lần, cũng chưa từng thấy người nhà của cậu, giống như một người câm lẻ loi, hiu quanh.

Lúc thăm ấy nói những lời này trên mặt đầy thỗn thức cùng tiếc nuối, trong tâm tôi lại cảm thấy có chút tiếc nuối nhân nhạ.

Một thiếu niên xinh đẹp như vậy, thế nhưng lại là người câm.

Thì ra cậu ấy không phải là công chúa, mà chỉ là một người cá bé nhỏ, đáng thương.

Chỉ có bề ngoài xinh đẹp mỹ lệ, lại mãi mãi cũng không có cách nào biểu đạt được nội tâm của chính mình.

Thủ tục chuyển trường cuối tuần này là giải quyết xong, sắp tới tôi sẽ tiếp tục chương trình 11 ở cái thành phố xa lạ này.

Mặc dù trước khi dọn nhà tôi đã cùng tất cả bạn bè nói lời tạm biệt, nhưng khi đối diện với trường học mới, lớp học mới, bạn học mới, tôi lại có chút không muốn. Cho nên lúc ở lớp mới nhìn thấy một người mà mình quen, tôi cơ hồ không có chút do dự nào mà chọn chỗ ngồi bên cạnh cậu ấy.

Tuy rằng cũng chỉ mới quen được một tuần, thậm chí còn chưa từng nói với nhau câu nào, nhưng ít nhất cũng là người quen mà.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ấy, nhẹ giọng hỏi thăm một chút: “Chào.”

Cậu ấy nhấc mí mắt lên đối diện với tôi. Dưới hàng lông mi mỏng, dài là cặp con ngươi tỏa ra màu vàng kim nhân nhạ dưới ánh sáng mặt trời, sáng long lanh như viên đá hổ phách khảm lên vừa đúng vào ngũ quan thanh tú tạo nên loại vẻ đẹp mơ hồ về giới tính.

Cậu ấy thực sự là một thiếu niên vô cùng xinh đẹp. Một lần nữa tôi xác nhận lại chuyện này.

Cậu ấy nhìn tôi nửa ngày, tựa hồ rốt cục cũng nhận ra tôi là hàng xóm mới chuyển đến, nhẹ nhàng mỉm cười với tôi.

Tôi cũng mỉm cười với cậu ấy.

Ở phía sau có người đá đá ghế của tôi, tôi quay đầu lại, là một bạn nữ, bạn ấy thần bí hề hề nói cho tôi biết: “Cậu không biết sao, cậu ta là người câm, không thể nói chuyện, cùng cậu ta chào hỏi cũng vô dụng thôi.”

Không biết sao, mặc dù tôi đã sớm biết đây là sự thực, nhưng lại giống như chẳng quan tâm đến nó.

Có lẽ là do thái độ của bạn nữ đó quá tùy ý ngạo mạn, cũng có lẽ là do tôi liếc mắt qua, liền thấy cậu ấy ưỡn ngực lên đến mức sống lưng thẳng tắp.

Cậu ấy chỉ là không thể nói chuyện, cũng đâu phải là người điếc.

Tôi chỉ lễ phép cười cười với cô bạn nữ đó, không nói một lời liền quay người lại.

“Cái cậu đó...” Tôi nghe thấy giọng bạn nữ đó nhỏ giọng oán giận với người bạn cùng bàn.

Nhưng tôi không có để ý.

Tôi viết tên của mình lên giấy, đẩy đến trước mặt cậu ấy.

Cậu ấy có chút nghi hoặc nhìn tôi, tôi loạch xoạch viết xuống một hàng chữ khác: Đây là tên của mình, còn của cậu là gì?

Cậu ấy nhìn tôi, tôi liền yên lặng mà nhìn lại.

Cuối cùng cậu ấy cũng cầm bút lên, ở trên giấy nhẹ nhàng viết xuống hai chữ: Cận Sở.

Thì ra cậu ấy tên là Cận Sở.

Tôi viết: Tên của cậu thật êm tai.

Cậu ấy viết: Cảm ơn.

Cậu ấy hơi cúi đầu, ngón tay cầm bút nhỏ dài, trắng nõn, vẻ mặt gần như là hồ hững, trầm tĩnh.

Cậu ấy là một thiếu niên yên tĩnh, xinh đẹp, vì không thể nói chuyện, nên đa số thời điểm đều là trầm mặc mỉm cười.

Có lẽ ở trong mắt người khác đây là một khuyết thiếu, mà trong mắt tôi thì lại khác.

Bởi vì trầm mặc, nên cậu ấy sẽ không giống như những bạn học nữ cùng tuổi cả ngày thảo luận này đó làm người ta chán ghét, nghìn bài một điệu phim thần tượng, cũng sẽ không giống với các bạn học nam hèn mọn mà bàn luận về hoa khôi lớp bên, những cô người mẫu lỏa thể bên trong tạp chí.

Cậu ấy và tất cả mọi người không giống nhau, yên tĩnh, trầm mặc mỉm cười giống như đoá ngọc lan trắng ôn nhu nở rộ bên cửa sổ.

Tôi không nhận được mà tranh thủ những giờ rảnh trên lớp lén lút đánh giá cậu ấy, cậu ấy luôn luôn nghiêm túc mà viết bài, mi mắt dài mà dày đặc trầm thấp buông xuống, độ cong gò má lộ ra vẻ nhu hòa xinh đẹp tuyệt trần, tầm mắt hồ hững mà rơi vào trên sách giáo khoa.

Giáo viên chưa bao giờ gọi cậu ấy trả lời câu hỏi, kéo theo, thầy cũng chưa từng gọi đến tôi. Sau khi tan học không có ai đến bắt chuyện với cậu ấy, thế nhưng vẫn có người nói chuyện với tôi.

Có lúc tôi cảm thấy ngỡ vực, rõ ràng cậu ấy là một con người ôn hòa, lại đẹp như vậy, tại sao người khác lại không thích cậu ấy?

Là bởi vì cậu ấy khác với chúng tôi, điều này là có người nói cho tôi biết. Cậu ấy là quái thai, bọn họ đã nói như vậy, lúc nói câu đó trên mặt đều là xem thường và khinh miệt.

Chỉ bởi vì cậu ấy không thể nói chuyện, nên cậu ấy chính là quái thai sao?

Vậy tại sao trong câu chuyện cổ tích Nàng tiên cá, hoàng tử đều đồng tình mà yêu thích nàng?

Tôi không thể hiểu được suy nghĩ của bọn họ, tôi vẫn muốn được nói chuyện cùng cậu ấy. Thoạt nhìn cậu ấy giống như sống bên trong một thế giới khác vậy, khiến người khác không nhận được mà sinh lòng hiếu kỳ.

Lúc đầu tôi toàn bị cậu ấy trầm mặc từ chối, đưa tờ giấy sang thì lại không có đưa trở về, cậu ấy đều vút vào trong ngăn kéo, cũng không có ý định xem qua.

Sau đó tôi lại viết nhiều hơn, cậu ấy cũng sẽ trả lời một vài câu, tình cờ tầm mắt cũng rơi trên người tôi.

Tôi thật sự rất vui.

Trong lớp, chúng tôi luôn duy trì phương thức giao lưu trầm mặc như vậy, cậu ấy không có nhiều lời, chữ viết lại thanh tú, cứng cáp, vô cùng đẹp đẽ. Tôi lén lút đem tất cả những tờ giấy mà cậu ấy viết lưu lại, kẹp trong một quyển sách bài tập mà tôi chưa dùng tới.

Vào giờ giải lao, có lúc tôi sẽ cùng mấy thằng bạn cùng lớp đi đá bóng, đề tài chung đơn giản của một đám đang ở trong cái tuổi dậy thì dồi dào tinh lực đều là mấy cái như vậy, đôi lúc bọn họ cũng sẽ tình cờ nhắc đến Cận Sở, ngữ khí không sao tốt được, bọn họ đều cảm thấy cậu ấy lớn lên quá nữ tính, tính cách lại âm trầm, lại còn là một người câm, không biết nói chuyện.

Tôi không biết bọn họ là từ đâu mà cho ra kết luận như vậy, dưới cái nhìn của tôi, cậu ấy chỉ là một thiếu niên bình thường, chỉ bởi vì vận may không tốt nên không thể nói chuyện, nào giống cái kiểu tính cách âm trầm mà bọn họ nói kia.

Tôi có bảo là tôi không có để ý lắm, bọn họ lại ân cần khuyên bảo tôi: “Cậu đừng nên thân cận với nó quá, có khi cũng biến thành quái thai đó.”

Tôi cười đáp lại, nhưng là hoàn toàn không để trong lòng.

Tôi với cậu ấy là hàng xóm, ở cùng một con phố, hai nhà cách nhau cùng lắm chỉ có mấy bước chân.

Bởi vậy ngoại trừ gặp nhau ở trường, chỉ cần có tâm mà nói, còn có thể dành ra một đoạn thời gian hai người ở riêng với nhau.

Mỗi ngày cậu ấy đều là đi bộ đến trường, có lúc tôi thức dậy sớm, thì có thể gặp cậu ấy ở đầu phố. Nếu thức dậy trễ, cũng có thể nửa đường đạp xe gặp được cậu ấy. Nếu thời gian còn sớm tôi sẽ xuống xe dắt bộ, cùng cậu ấy đi đến trường.

Bởi vì gặp nhau khá nhiều, nên cậu ấy cũng sẽ gật đầu, chào hỏi tôi. Nếu như tôi dừng lại cùng cậu ấy đi bộ, lúc đi lên sườn núi cậu ấy cũng tận lực bước chậm lại chờ tôi.

Bình thường cậu ấy đều là một mình, vai đeo ba lô, cúi thấp đầu xuống, bước đi không nhanh không chậm. Có lúc trong tay cầm một ly sữa đậu nành ấm, hoặc là cắn một cái bánh bao. Tầm mắt lơ đãng, thẳng tắp rơi vào trên đường.

Tôi hỏi cậu ấy tại sao không đi xe đạp, nếu như không biết tôi có thể dạy cậu ấy. Nhưng cậu ấy chỉ lẳng lặng nhìn tôi, lắc lắc đầu.

Tôi không biết lắc đầu là có ý gì, tôi hỏi cậu ấy: “Hay là mình chở cậu đi học nhé?”

Cậu ấy chần chờ rất lâu, rốt cuộc cũng khe khẽ gật đầu.

Cậu ấy thật sự rất nhẹ, nếu như không phải là tôi luôn cảm nhận được một chút lực đạo nhẹ nhàng siết chặt góc áo của tôi, thì tôi còn muốn hoài nghi không biết có phải do tôi đạp xe quá nhanh nên làm rớt cậu ấy ở bên đường rồi không.

Động tác của cậu ấy luôn khắc chế và xa lánh, luôn luôn chỉ siết một mảng nhỏ của góc áo kia, mặc dù trong tâm tôi vô cùng hi vọng cậu ấy có thể thân cận với tôi hơn một chút, nhưng lại không dám mở miệng.

Cậu ấy chính là người trầm mặc, an tĩnh như vậy, giống như cậu ấy tự ngăn cách bản thân với thế giới này bằng một tầng sa mỏng, trong suốt không ai nhìn thấy được, sạch sẽ tự tại sống trong một không gian khác.

Tôi dừng xe trước cổng trường, cậu ấy từ trên xe bước xuống, tự nhiên đi bên trái tôi.

“Cậu lên lớp trước đi, mình đi cất xe xong liền đi lên.”

Cậu ấy lắc đầu, một bước cũng không rời.

Chúng tôi cùng nhau đi cất xe, một trước một sau đi đến lớp.

Trong lớp mọi người đến cũng đã gần đủ, đến cửa là đã có thể nghe thấy những tiếng hò hét ầm ĩ bên trong, tiếng cười nói và âm thanh ồn ào chen lẫn nhau.

Tôi nghĩ tới cậu ấy vô luận là thời điểm nào đều an tĩnh, cho dù là ở trong một đám người ồn ào huyên náo thì chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể chú ý tới cậu.

Phát ra ánh sáng rạng rỡ, hoàn toàn không hợp.

Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Giáo viên còn chưa có tới, tôi mở ngăn kéo ra cúi đầu tìm sách giáo khoa, bỗng nhiên khuỷu tay bị đụng nhẹ một cái.

Đây là lần đầu tiên cậu ấy chủ động viết giấy cho tôi, trên giấy chỉ vắn vện hai chữ:

Cảm ơn.

Tôi thật tâm mà ghi thêm vào dưới dòng chữ của cậu:

Không cần cảm ơn.

Cậu ấy chần chờ một chút, rồi viết xuống:

Cậu có thể nói chuyện.

Tôi trả lời:

Mình không có ý để cho người khác nghe thấy.

Cậu ấy mỉm môi cười lộ lên, lộ ra một nụ cười có chút tính trẻ con tinh nghịch. Thoạt nhìn giống như một đứa trẻ ăn vụng.

Chạng vạng tôi đạp xe đưa cậu ấy đến trước cửa nhà, mùa đông trời tối sớm, mới hơn năm giờ đèn cảm ứng đã tự động sáng lên, sắc trời đã sắp tối rồi, nhà ở xung quanh bắt đầu lấp lờ ánh sáng ở bên trong, chỉ có nhà cậu ấy vẫn tối tăm.

Quả nhiên là cậu ấy ở một mình.

Tôi lại nhớ đến những lời mà hàng xóm nói, cậu ấy vẫn luôn lẻ loi, hiu quạnh như vậy.

Cậu ấy từ phía sau nhảy xuống, một tay cầm lấy quai cặp sách, xoay người đối mặt với tôi.

“Hẹn gặp lại.”

Nói thì nói như thế, mà tôi vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cậu ấy chờ trong giây lát, thấy tôi không có ý định quay đi, nghiêng đầu nghi ngờ, đôi mắt trong trẻo nhìn tôi, không nói lời nào.

Cuối cùng vẫn là tôi quên mất, cậu ấy không thể nói chuyện.

Cậu ấy thấy tôi đứng yên không động đậy, nâng tay phải lên, ngón tay trở hướng trán của tôi di chuyển, sau đó đầu ngón tay hơi cong, thật nhanh mà búng một cái.

Cậu ấy làm rất nhanh, có thể không ngừng những động tác này, mà tôi cũng chỉ nhìn rõ ràng được những động tác này. Một chút cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cậu ấy cũng không có giải thích, chỉ là nhìn tôi cười cười, lại lộ ra lúm đồng tiền nhợt nhạt, sau đó liền quay người vào nhà.

Tôi vẫn đứng đợi cho đến khi phòng của cậu ấy sáng đèn mới rời khỏi.

Ánh đèn màu cam ấm áp.

Ở cái khu phố này, nhà tôi chính là một hộ khác tối đen như mực không ai ở. Cha mẹ tôi quanh năm không có trở về, tôi không hiểu bọn họ dọn nhà làm cái gì, ngược lại bọn họ cũng đâu có ở. Nhưng họ chưa bao giờ giải thích cho tôi biết.

Sau đó tôi cũng không có hỏi. Tôi chỉ cần thu thập số hành lý thật là ít ỏi, dẫn theo mèo của mình, chuyển tới một thành phố mới, nhà mới, gia đình ... mới.

Trong nhà chỉ có một người một mèo sống chung, làm sao có thể gọi là gia đình?

2. Chương 2

Mèo của tôi tên là Tiết Định Ngạc.

Tôi nghĩ trên thế giới này nhất định có rất nhiều mèo có tên gọi như thế này, dù sao thế giới cũng đã nghe qua tên mèo Tiết Định Ngạc.

Cho nên mèo của tôi gọi là Tiết Định Ngạc cũng không có gì là kì quái.

Lúc tôi mở cửa, Tiết Định Ngạc đang nằm trên tủ giày chờ tôi, đôi mắt xanh mượt ở trong căn phòng tối mờ thoạt nhìn có chút làm người ta sợ hãi.

Tôi ngồi chồm hổ xuống đổi giày, Tiết Định Ngạc từ trên nóc tủ giày nhảy xuống, dùng móng vuốt ôm lấy quần của tôi, nỗ lực trèo lên trên.

Tôi thuận lợi thay xong giày, đem nó ôm vào lòng, nó thỏa mãn kêu một tiếng “Meo ~”, đuổi thẳng người, ở trên mặt tôi dùng mũi ra sức ngửi ngửi một cái, ngửi xong liền lười biếng rụt người trở lại.

“Ngửi thấy được cái gì không?”

Nó đương nhiên không có trả lời. Chỉ là tôi theo thói quen cùng nó trò chuyện.

Tôi ôm nó vào nhà, một tay mở tủ bát ra, từ trong tủ lấy ra một túi thức ăn cho mèo đã dùng hơn một nửa, đem tất cả phần còn lại đổ vào bát đựng đồ ăn của nó.

Tiết đại gia hài lòng ừng ực một tiếng, không lưu luyến chút nào mà rời khỏi cái ôm của tôi.

Đúng là cái đồ không có lương tâm.

Tôi lấy mũi chân đẩy đẩy nó một cái, đổi lấy một tiếng mèo kêu đầy bất mãn.

Thức ăn trong tủ lạnh đã hết sạch, chỉ còn dư lại mấy quả trứng gà tội nghiệp cùng với hai cái ruột hun khói nằm trên cái giá trống rỗng.

Vậy thì làm cơm chiên Dương Châu đi.

Vốn là lúc đầu tôi không có một chút kỹ năng nấu nướng nào, để không phải chết đói, cho dù không có thì cũng phải lăn vào bếp.

Cũng may ở phương diện này không thể nói là kỳ tài ngút trời, nhưng cũng có thể xưng tụng là thuận buồm xuôi gió, lần đầu tiên làm theo hướng dẫn nấu ra một món ăn không độc chết Tiết Định Ngạc, về sau tự nhiên sẽ không thể nào.

Bất quá có lẽ lần đó đã để lại trong lòng Tiết Định Ngạc không ít bóng tối, thà ăn thức ăn cho mèo cũng không thêm ăn cơm chung với tôi.

Kỳ thực một người ăn cơm rất tịch mịch, tôi chợt nghĩ tới muốn mời Cận Sở tới nhà mình ăn cơm.

Nhưng dùng lí do gì bây giờ, chúng tôi chỉ mới từ quen biết sơ sơ tiến triển thành thỉnh thoảng cùng trò chuyện với nhau thôi.

Tôi thật sự cảm thấy khổ não.

Có lẽ trời cao cũng nghe thấy được lời than vãn của tôi, vì vậy mà cơ hội rất nhanh liền từ trên trời giáng xuống. Cận Sở để quên chìa khóa ở trường học.

Cậu ấy đứng ở trước cửa nhà, lục tung tất cả túi, thậm chí đem tất cả đồ vật trong cặp đồ ra kiểm tra một lần, nhưng vẫn không tìm thấy chìa khóa nhà.

Từ lúc cậu ấy bắt đầu lấy đồ trong cặp sách ra tôi liền cảm thấy không được bình thường, đem xe dựng bên đường rồi đi tới, cậu ấy tìm xong một lần, có chút áy náy ngẩng đầu nhìn tôi, nhặt vở và bút từ dưới đất lên, viết xuống hai hàng chữ: Cậu về trước đi, mình không tìm thấy chìa khóa.

Tôi hỏi: “Có phải cậu để quên ở trường rồi không?”

Cậu ấy hơi nhú lông mày suy nghĩ một chút, chần chờ gật gật đầu: Mình sẽ tự đi lấy, cậu cứ về nhà trước đi.

Trong nháy mắt đó, khi vận may đến thì trong lòng tôi cũng sáng ra, bật thốt lên: “Không thì đến nhà mình đi? Chờ cậu tới trường thì phòng học cũng khóa cửa rồi, cũng không thể lại đi tìm lớp trưởng mở cửa, như vậy quá phiền toái rồi.”

“Mình cũng sống một mình, chỉ là một đêm thôi, không có gì là bất tiện cả.”

Cậu ấy đồng ý.

Nhà tôi với nhà cậu ấy cách nhau không tới 100 mét. Tôi dắt xe đạp, cậu ấy ôm cặp sách đi bên cạnh tôi, đèn đường chiếu xuống đem hai cái bóng chặt chẽ nằm cùng một chỗ.

Hình như cậu ấy rất thích mèo, lúc tôi nấu cơm ở nhà bếp cậu ấy vẫn luôn ngồi xổm ở trong phòng khách chơi đùa với con mèo của tôi.

Ở trước mặt tôi Tiết Định Ngạc là Tiết đại gia, ở trước mặt cậu ấy nó chính là Tiết bảo bảo, ngoan ngoan mà nằm dưới tay cậu ấy lăn qua lăn lại, đùa nghịch với cuộn len mà bình thường nó thích chơi nhất.

Như một con mèo ngọc.

Dáng ăn của cậu ấy rất ngoan ngoãn. Ung dung thông thả, nhai kỹ nuốt chậm, giống như bản thân cậu ấy vậy, vui tai vui mắt.

Tôi bỗng nhiên có chút hiếu kỳ về quá khứ của cậu ấy. Hiếu kỳ bố mẹ cậu ấy như thế nào, mới có thể nuôi ra một thiếu niên ôn nhu, trầm tĩnh như vậy.

Sắc màu ấm áp của ánh đèn phác họa lên đường viền gò má của cậu ấy, lông mi vừa dài vừa đen, cậu ấy vừa chớp chớp mắt tôi liền cảm thấy tựa hồ có một con bướm nhào vào lòng tôi.

Có lẽ là do tầm mắt của tôi dừng lại quá lâu, hoặc là do nhiệt độ quá nóng, cậu ấy hơi phát hiện, nhấc mắt lên nhìn thấy thần sắc của tôi có chút hoang mang.

“Ăn ngon không?”

Cậu ấy cười gật đầu.

“Tiết Định Ngạc vẫn luôn chê tay nghề của mình không ngon.” Tôi oán giận: “Luôn luôn không chịu ăn cơm cùng mình.”

Cậu ấy nhẹ nhàng nhú nhú mày, đây là lần đầu tiên cậu ấy làm động tác này, nhưng tôi lại có thể hiểu được ý tứ của cậu ấy trong nháy mắt.

Tiết Định Ngạc?

“Tiết Định Ngạc là con mèo của mình.” Tôi giải thích nói: “Chính là cái con mèo mập đến một mặt không nhận được ở bên kia kia.”

Cậu ấy liền cười rộ lên, lộ ra một hàm răng trắng sáng chói tề, cùng với lúm đồng tiền nhợt nhạt.

Tôi không biết chuyện này có gì đáng cười, thế nhưng cậu ấy cười lên thật đẹp, khiến người khác nhìn không muốn dời mắt đi.

Tim tôi giống như bị một sợi tơ vô hình trói buộc, chỉ cần cậu ấy hơi động đây, thì sợi tơ này liền siết chặt lại, vắt ra hàng hà sa số từng giọt mật ngọt ngào lan tràn ở trong tim.

Cơm nước xong, chúng tôi cùng ngồi làm bài tập, Tiết Định Ngạc nằm nhoài bên chân cậu ấy, xột xòa xột xoạt tự đắc cọ cọ vào bắp chân của cậu ấy.

“Nó có vẻ rất thích cậu.” Tôi nói.

_____ Minh cũng rất thích nó. Nó rất đáng yêu.

Cậu ấy viết xuống trên tờ giấy nháp trắng tinh.

Thực tế Tiết Định Ngạc lớn lên không hề đáng yêu một chút nào. Khi còn bé nó là một con mèo hoang, lúc tôi nhặt được nó, do cùng với một con chó cướp đồ ăn nên bị thương, cả người vết thương chằng chịt, nằm thoi thóp, phải nuôi rất lâu nó mới có thể một lần nữa nhảy nhót tung bừng như thế, chỉ là trên mặt để lại một vết sẹo thật dài, còn bị thiếu mất một nửa lỗ tai, không chỉ nhìn không đáng yêu, thậm chí đáng ghét còn rất dữ tợn.

Có lẽ do biểu tình im lặng của tôi quá rõ ràng, cậu ấy liền nở nụ cười, viết:

_____ Đáng yêu không phải chỉ do bề ngoài.

Giống như bị quỷ thần xui khiến, tôi hỏi: “Vậy còn mình?”

Ở trong mắt cậu, tôi là người như thế nào?

Cậu ấy ngẩn ra, khóe môi hơi nhếch lên, liếc mắt nhìn tôi một cái, bên trong tràn đầy ý cười.

Tôi không nhận được mà có chút mong đợi.

_____ Là một người rất tốt.

Tôi tự an ủi bản thân, Tiết Định Ngạc cùng lắm chỉ là con mèo đáng yêu thôi, tôi nhất định sẽ không ghen tị, sẽ không nghĩ gì khác đâu.

Tôi từ trong tủ quần áo lấy ra một cái quần lót mới mà mình chưa dùng tới, đưa cho cậu ấy đi tắm rửa, không có áo ngủ mới, chỉ có thể mặc áo cũ của tôi.

Cậu ấy so với tôi gầy gò hơn rất nhiều, cái áo ngủ đó đối với tôi thì hơi nhỏ, mặc ở trên người cậu ấy lại có vẻ hơi rộng, đặc biệt là cổ áo, cực kì rộng.

Tôi phải bỏ ra rất nhiều sức lực, mới có thể đem tầm mắt từ trên phần da thịt bị lộ ra trên người cậu ấy dời đi. Cậu ấy thực sự rất trắng, giống như sữa bò vậy, cuối cùng tôi vẫn liên tưởng tới nàng công chúa Bạch Tuyết.

Nói ko chừng, e là giống như nàng công chúa có làn da trắng nõn trong lời kể của câu chuyện cổ tích.

Tôi tìm máy sấy tóc đưa cho cậu ấy, cậu ấy cười với tôi, là ý tứ muốn cảm ơn. Lúc cậu ấy sấy tóc, tôi ngồi một bên nhìn cậu ấy, nhìn cậu ấy đem một đầu tóc ướt nhẹ một lần nữa trở nên xõa tung mềm mại.

Có lúc tôi cảm thấy giữa sấy tóc và làm bánh ngọt có một chút gì đó liên quan với nhau. Đem mái tóc ẩm ướt một lần nữa trở nên khô mát, cũng giống như đem một đồng bột dính dính biến thành bánh ngọt mềm mại, cũng phải có rất nhiều rất nhiều kiên trì.

Cho nên tôi chỉ mua bánh ngọt tại cửa hàng, chưa bao giờ dùng máy sấy tóc. Cái này là máy sấy tóc thông minh phiên bản mới do mẹ tôi từ lần trở về trước để lại, bị tôi đóng gói đem tới nhà mới, ném ở trong góc.

Nói mới nhớ, sau khi dọn nhà bọn họ cũng chưa có trở về. Bất quá cũng không có quan trọng, lúc nên trở về sẽ trở về thôi, hơn nữa một người sinh hoạt cũng không có gì là không quen.

Cận Sở rất nhanh liền sấy khô tóc, cố ý đi đến phòng khách cầm giấy bút thậm trọng viết xuống: Cảm ơn
Cậu ấy đối với một số chuyện rất thờ ơ, như là mấy tin tức bất quá mà đám bạn học vẫn luôn bàn tán. Nhưng lại lưu ý đến một số sự tình đặc biệt, tỷ như đi từ thiện, trợ giúp những nạn nhân bị nạn.

Cho nên bên trên những tờ giấy mà cậu ấy đưa sang cho tôi, phần lớn đều là hai chữ: Cảm ơn

Thời điểm cậu ấy viết hai chữ này, biểu tình thật sự rất ôn nhu. Dĩ nhiên, cậu ấy bình thường cũng không lạnh lùng, chỉ là những lúc như thế này đặc biệt nhu hòa.

Cậu ấy cúi đầu cầm bút viết chữ, ánh đèn màu da cam làm cho cậu ấy trong đêm đông yên tĩnh thoát nhìn mềm mại mà ấm áp, tôi bỗng nhiên có chút muốn ôm lấy cậu ấy.

Buổi tối ngày hôm ấy, chúng tôi ngủ cùng nhau. Lúc trước tôi có dọn một cái giường hai tầng từ nhà cũ đến đây, mà tôi lười biếng vẫn luôn không muốn dọn dẹp. Ngược lại dọn dẹp sạch sẽ rồi cũng không có ai ngủ. So với giường lớn thì Tiết Định Ngạc càng yêu thích cái ổ mèo của nó hơn.

Bất quá bởi vậy tôi mới phát hiện, cậu ấy thật sự là một con người rất thành thật.

Trước khi đi ngủ, cậu ấy nói với tôi là cậu ấy ngủ ở ghế sofa là được rồi, bởi vì tư thế ngủ của cậu ấy không tốt. Tôi cảm thấy cậu ấy quá khách khí, hơn nữa mùa đông mà ngủ trên sofa rất dễ cảm lạnh, bởi vậy tôi kiên trì kêu cậu ấy lên giường ngủ, cuối cùng cậu ấy cũng thỏa hiệp.

Vì vậy mà nửa đêm tôi bị cậu ấy làm tỉnh hai lần. Lần đầu là do cậu ấy lấy đi tất cả chăn, lần thứ hai là do cậu ấy đem chân áp lên trên bụng tôi. Cho dù có bị mất lại thì tôi cũng không thể tự thuyết phục mình cái tư thế ngủ này là vô tư, vô ý.

Giường ngủ hai người cũng khá lớn, nếu không với cái tư thế giường nanh múa vuốt của cậu ấy mà lại không có ai bên ngoài, chắc chắn có thể đem địa bàn mở rộng đến cả căn phòng. Tôi một bên vui mừng vì đã thành công ngăn cản không cho cậu ấy ngủ ghế sofa, nếu không ngày hôm sau nhất định sẽ cảm lạnh, một bên lồi lõm kéo kéo giật lại cái chăn từ trong lồng ngực cậu ấy.

Ngày hôm sau lúc tôi tỉnh dậy thì đồng hồ báo thức vẫn chưa có vang lên, cậu ấy còn đang ngủ. Mặt chôn vào bên trong cái chăn, đỉnh đầu kê lên đầu vai của tôi, mái tóc lộ ra bên ngoài vì nắng sớm mà thoát nhìn trở nên nhỏ nhắn, mềm mại.

Tôi không nhịn được mà nhẹ nhàng sờ sờ. Thật giống với cảm giác trong tưởng tượng.

Tôi rời giường làm đồ ăn sáng. Thật sự rất ít khi tôi tự làm đồ ăn sáng ở nhà, đầu phố có một cửa tiệm bánh bao cùng với bánh quẩy mùi vị cũng rất được, vừa bớt thời gian lại đỡ tốn sức, hàng ngon giá rẻ. Bất quá lâu lâu đột nhiên tôi cũng sẽ có ý định xuống bếp một lần.

Tỷ như thời điểm tôi muốn khoe khoang với cậu ấy.

Tôi ốp la hai quả trứng, cho vào hai tô mì. Trứng vừa ốp la xong vừa lúc cậu ấy rửa mặt xong ngồi vào trước bàn, cười có chút ngại ngùng.

Tôi đoán cậu ấy chắc cũng có chút tâm đắc đối với tướng ngủ của bản thân, cho nên xấu hổ.

Cùng với một người không thể nói chuyện làm bạn, chỗ tốt lớn nhất chính là không có gì để nói vào những lúc này, như thế sẽ không cảm thấy lúng túng.

Tôi không nhắc lại chuyện tối hôm qua ngủ cùng nhau, cậu ấy cũng tự động lảng tránh không nhắc đến, an tĩnh ăn đồ ăn sáng, ăn xong, tôi dọn dẹp rửa chén, cậu ấy giúp tôi cho mèo ăn, chơi cùng Tiết Định Ngạc một hồi, đúng bảy giờ rưỡi chúng tôi cùng nhau ra khỏi nhà.

Chìa khóa bị để quên trong góc bàn học, cậu ấy tìm thấy rồi cẩn thận để vào trong cặp.

Cậu ấy còn chỉ cho tôi biết mỗi ngày vào lúc cậu ấy tạm biệt dùng ngôn ngữ tay ý là “Ngày mai gặp”, còn nói cậu ấy cảm thấy cơm tôi làm rất ngon, chú mèo tôi nuôi cũng rất đáng yêu.

Điều này khiến tôi có chút cao hứng.

Có thể lúc chạng vạng tôi nhìn cậu ấy vào nhà, trong lòng vẫn có chút không nhận được mà tiếc nuối. Tôi thật sự rất muốn cùng cậu ấy ăn cơm với nhau, tôi không thích một mình bên bàn ăn quanh quẽ.

Tôi nghĩ lần sau nhất định sẽ rủ cậu ấy cùng nhau làm cơm, như vậy sẽ bớt ít sức, làm ít mà hiệu quả nhiều.

Hơn nữa như vậy cũng sẽ không cảm thấy cô quạnh nữa.

Thật là hoàn mỹ.

3. Chương 3

Kế hoạch cùng nhau làm cơm áp dụng mới ba vòng thì ba mẹ tôi đã trở về.

Thời gian bọn họ ở nhà tôi thật sự rất vui. Ngôi nhà trống rỗng một lần nữa tràn ngập sức sống, cho dù không khí giữa bọn họ nhìn qua cũng không được hài hòa cho lắm, thỉnh thoảng cũng sẽ phát sinh tranh chấp, mùi vị cơm nước do mẹ tôi làm ra cũng không có bằng tôi, nhưng tôi cũng đã hài lòng lắm rồi.

Tôi nói với Cận Sở chuyện ba mẹ tôi đã trở về, lúc này tôi còn đang chìm đắm trong niềm vui sướng, cậu ấy mỉm cười nhìn tôi, nghe tôi thao thao bất tuyệt kể những chuyện dài ngắn trong nhà, không có nửa điểm thiếu kiên nhẫn.

Nói thì nói vậy, tôi lại nghĩ tới cậu ấy vẫn một thân một mình như vậy, lại có chút khổ sở thay cậu ấy.

Một năm này cũng đã qua hơn nửa, tôi ngỏ lời muốn mời Cận Sở tới nhà tôi ăn cơm vào Trung Thu. Thật sự trong trận này dưới sự kiên trì của tôi cậu ấy đã dạy tôi không ít ngôn ngữ bằng tay đơn giản, không cần dựa vào giấy bút cũng có thể giao lưu một cách đơn giản.

Cậu ấy nói như vậy thì không hay cho lắm, tôi bảo không sao cả, chúng ta là bạn bè, không phải sao. Cậu ấy nhìn tôi rất lâu, trong đôi mắt chứa rất nhiều cảm xúc, hình như là vui sướng, lại giống như có một chút gì đó rất khác biệt, sáng lấp lánh, thuần túy mà long lanh, tựa như một viên hổ phách hoàn mỹ, vô cùng mỹ lệ.

“Đồng ý đi mà.” Tôi nói.

Cậu ấy bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng, lại bị tôi cao hứng ôm chặt lấy.

Thời điểm tiếp xúc gần gũi, rất dễ dàng có thể ngửi thấy hương thơm tươi mát quanh quẩn trên người cậu ấy. Giống với lá cây vừa mới được nước mưa gột rửa, lại giống như bạc hà ngọt ngào mang lại cảm giác mát mẻ.

Cậu ấy bị tôi bất ngờ ôm lấy, nhẹ nhàng chống cự một chút, đôi môi xẹt qua tai tôi, thật mềm mại mà nhẵn nhụi.

Tôi đột nhiên cảm thấy hai má có chút nóng lên, buông lỏng tay, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói chuyện: “Cậu đã đồng ý rồi nha?”

Cậu ấy cười gật đầu.

Tôi và cậu ấy hẹn gặp lại, nhìn theo bóng lưng cậu ấy đi vào nhà đóng cửa lại, rồi mới vui sướng chạy về nhà, không kịp chờ đợi mà nói cho ba mẹ biết Trung Thu này sẽ có bạn học tới nhà chơi.

Mẹ xoa xoa đầu tôi, cười híp mắt nói: “Hà Ý nhà chúng ta có bạn học mới rồi.”

Tôi ôm mẹ làm nũng. Cho dù có lớn đến thế nào, trưởng thành bao nhiêu thì cái ôm của mẹ mãi mãi là ấm áp, an toàn nhất, là cảng tránh gió lớn nhất cõi đời này.

Ngày Trung Thu chúng tôi được nghỉ học, tôi đã tỉnh từ sáng sớm, trần trọc mười phút cũng không thể ngủ tiếp được, liền quyết định rời giường, chạy đến nhà cậu ấy tìm cậu ấy. Nhà cậu ấy có một khu vườn nhỏ, bên trong trồng rất nhiều loại cây mà tôi không biết, lúc đầu tôi còn tưởng đó là cỏ dại, sau thấy cậu ấy tưới nước, mới biết đó là cây mà cậu ấy trồng.

Tôi đứng bên trong màn sương mỏng của buổi sớm, gõ cửa vài cái, nửa ngày cũng không thấy có người ra mở cửa. Vì vậy tôi liền đi bộ trên con đường nhỏ đến quầy điểm tâm mua bánh bao, bánh quẩy, sữa đậu nành và cháo trở về, sau đó tôi dời đi chậu hoa nhỏ đặt ở trước cửa, lượn chìa khóa rồi mở cửa vào nhà.

Sau cái lần cậu ấy để quên chìa khóa, tôi và cậu ấy cùng đi đến chỗ thợ khóa đánh một cái, giấu ở bên dưới cái chậu hoa đặt trước cửa, chủ yếu là để phòng hờ.

Nhà cậu ấy tôi đã tới rất nhiều lần, ngôi nhà có ba tầng, đồ vật bên trong đã bố trí nhiều năm rồi, được quét tước rất sạch sẽ, mang một tư vị cổ xưa đặc biệt.

Tôi đặt điểm tâm lên bàn ăn, đi lên lầu gọi cậu ấy rời giường. Cận Sở nhìn qua chính là một cậu bé người cá xinh đẹp, chỉ có cái tật tham ngủ là giống với người đẹp ngủ trong rừng, ngày thường đi học thì đồng hồ chỉ đúng ba mươi mới rời giường, một phút cũng không muốn ngủ thiếu. Có một quãng thời gian dài tôi luôn hoài nghi chuyện cậu ấy nguyện ý kết bạn cùng tôi có phải là bởi vì tôi chủ động muốn chở cậu ấy đến trường, vì thế cậu ấy có thể ngủ nhiều hơn mười phút so với bình thường hay không.

Bởi vậy mỗi khi được nghỉ lễ tới tìm cậu ấy đi chơi, thì y như rằng mười lần hết chín lần cậu ấy còn đang say trong giấc mộng. Nhiều lần như vậy nên cậu ấy để tôi tự mình lấy chìa khóa mở cửa, đỡ phải phiền phức các loại. Tôi âm u phỏng đoán một chút cũng có thể là cậu ấy không muốn giấc ngủ ngon, không mộng mị của mình bị quấy nhiễu, sau đó tôi đối với việc gọi cậu ấy rời giường càng tăng thêm mấy phần hứng thú.

Cậu ấy tuy rằng tham ngủ, nhưng lại vô cùng dễ tính, cũng không có tính khí của người mới rời giường, mỗi lần bị gọi dậy nếu là còn buồn ngủ thì ngồi ở trên giường dụi dụi mắt, chờ tỉnh táo một chút rồi hướng tôi mỉm cười, sau đó rời giường đi rửa mặt.

Lúc tôi mò tới phòng cậu ấy thì cậu ấy còn đang ôm chăn ngủ say sưa, nửa người dề lên chăn, áo ngủ đều bị hờ đến lưng ta lưng tung, vạt áo cũng bị cuốn lên đến trên eo, ống quần bị vén đến đầu gối, lộ ra từng mảng lớn da thịt trắng nõn đến chói mắt.

Tôi nhìn thấy có chút buồn cười, kéo chăn mềm đem cậu ấy một lần nữa bao lại, cười nhạo một tiếng: “Tướng ngủ thật là kém.”

Cậu ấy đang ngủ say, nghe thấy âm thanh cũng chỉ giật giật vài cái, thay đổi một tư thế thoải mái rồi ngủ tiếp, đến cả đôi mắt cũng không thêm mở.

Tôi nhìn khuôn mặt điềm tĩnh lúc ngủ của cậu ấy, bỗng nhiên sinh ra mấy phần không đành lòng. Vì vậy dựa vào một bên giường, yên lặng ngồi một hồi, sau đó xoay người một cái, dựa vào bên mạn giường cạnh

cậu ấy nằm xuống. Dần dần cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, rã rời.

Mùi hương trên người cậu ấy rất dễ chịu, mang lại cảm giác thanh mát, dịu nhẹ, khoan khoái, mơ hồ bên trong tỏa ra tràn ngập hương vị ngọt ngào. Tôi nhích lại gần cậu ấy hơn một chút, cậu ấy trở mình, đôi mắt vẫn nhắm, lông mi rất dài, nhẹ nhàng mím lại đôi môi tựa như cánh hoa tươi, ẩm ướt, căng mọng.

Tôi ngẩn người nhìn nửa ngày, giống như là bị đầu độc, đến khi hồi phục lại tinh thần, thì bản thân đã cúi đầu, khẽ chạm lên môi của cậu ấy. Trong phút chốc, toàn bộ ba hồn bảy vía đều nhanh chóng vọt ra, bay đi mất. Mọi diễn biến xung quanh của thế giới này, đều từ từ rời xa. Trong không gian trở nên yên lặng như tờ. Bên tai chỉ còn sót lại mỗi nhịp tim cuồng loạn của bản thân tôi cùng với tiếng hít thở trầm thấp.

Cậu ấy vẫn cứ yên tĩnh ngọt ngào say ngủ trước mắt tôi, trong khi đó cơn buồn ngủ của tôi lại biến mất không còn một tí nào, chỉ biết ngơ ngác nhìn cậu ấy, không biết rốt cuộc là mình đang làm gì cái gì, cũng không hiểu tại sao trong nháy mắt đó lòng mình lại tê dại đến vậy.

Cuối cùng nhịp tim cũng từ từ bình phục lại, tôi nghiêng người đem mặt vùi vào bên trong gối, từ từ thở ra.

Trần nhà cùng vách tường của phòng ngủ đều được sơn màu trắng sữa, theo năm tháng trên góc tường đã lộ ra vài vết ố vàng, vào những lúc khí trời ẩm ướt thì lại đặc biệt rõ ràng hơn. Tôi nhìn chăm chăm vào chỗ tường bị ố kia, trong lòng cảm thấy có thể là tôi gặp quỷ rồi.

Tối gần bữa trưa cậu ấy mới tỉnh ngủ, nhân lúc cậu ấy đang rửa mặt tôi đem bữa sáng mà mình mang tới cho vào lò vi sóng, hâm nóng qua loa một chút, cũng lấy luôn phần cơm tối qua còn dư lại chiên với trứng, xem như là bữa trưa của cả hai người.

Mỗi lần ăn cơm ở nhà cậu ấy tôi đều giành chân xuống bếp, cậu ấy cứ khoa tay múa chân khẳng khái tôi là khách vì vậy để tôi nghỉ ngơi còn cậu ấy đi làm cơm, cuối cùng đều bị tôi “một câu nói trúng tim đen” vạch ra: “Nhưng là tay nghề của mình tốt hơn cậu.”

Mỗi khi cậu ấy không còn gì để nói, không thể khác hơn là mỗi lần ăn cơm ở nhà tôi đều giành đi rửa chén, có lúc còn thay tôi dọn phòng, thật là một chút lợi lộc cũng không chịu chiếm.

_____ Cảm ơn.

Cậu ấy dùng ngôn ngữ tay với tôi, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Mặt tôi hơi nóng lên, nhanh tay đẩy cái đĩa đến trước mặt cậu ấy, oán giận nói: “Sao lại ngủ dậy trễ như vậy, một ngày ăn hai bữa là không được, cả người vốn đã gầy rồi mà.”

Cậu ấy chỉ mỉm cười, đôi mắt nhẹ nhàng nhìn tôi, ánh mắt mềm mại giống như lông vũ.

Tôi nhanh chóng chuyển tầm mắt, cúi đầu xuống cầm lấy cái muỗng ăn vội mấy miếng cơm.

Lúc cậu ấy đi tới nhà tôi trên tay còn mang theo một chút hoa quả và hai chai rượu. Tôi đã nói với cậu ấy là không cần mang theo mấy cái gì đó, nhưng cậu ấy vẫn kiên trì muốn đưa, bằng không sẽ không đi nữa, tôi không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp với cậu ấy, cầm lấy đồ vật mà cậu ấy mang đến.

Cậu ấy nhìn tôi chăm chăm, tôi nói: “Hoặc là để mình xách, hoặc là không mang theo.”

Nếu như cậu ấy có đuôi, chắc chắn là đã tiu nghỉu mà cụp xuống rồi.

Vì trước đó tôi đã đề cập với ba mẹ chuyện cậu ấy không thể nói chuyện, nên trên bàn cơm cũng có thể nói là vui vẻ, hài hòa.

Cậu ấy lớn lên ngoan ngoãn, lại xinh đẹp, vừa nhìn thì đã biết chính là một đứa trẻ tốt, rất dễ dàng được người lớn yêu thích. Mẹ tôi gấp cho cậu ấy rất nhiều món ăn, cười híp mắt cảm ơn cậu ấy đã chăm sóc tôi, hi vọng sẽ thường xuyên tới nhà tôi chơi. Ba tôi ở nhà vẫn luôn mang một bộ dáng nghiêm túc, thận trọng, vậy mà khi đối đãi với cậu ấy lại có chút ôn hòa, tôi nhìn mà có chút ghen tỵ.

Chỉ là, nhìn thấy khoảng thời gian mọi người trò chuyện với nhau, cậu ấy chỉ có thể lắc đầu hoặc gật đầu, tôi nhìn mà có chút đau lòng. Nếu cậu ấy có thể nói được thì tốt biết bao, tôi thật sự muốn thay cậu ấy đến chỗ phù thủy biển, đem giọng nói của cậu ấy quay trở về.

Đợt lúc học kì này kết thúc, trong nhà chỉ còn lại một mình tôi.

Mọi cuộc vui rồi cũng sẽ tàn, chỉ là gặp lại rồi chia xa quá mức vội vã, có lúc buổi sáng tỉnh dậy tôi lại hoài nghi có phải mình đã mơ một giấc mộng thật dài, mơ tới ba mẹ đã lâu không gặp của mình.

Mà ở trong phòng ngủ chính là một cái giường mới, trong phòng tắm treo khăn mặt lơ lửng, trên bồn rửa mặt lại xuất hiện nhiều hơn mấy cái bàn chải đánh răng, mọi thứ như đang nhắc nhở tôi đây không phải là giấc mộng, chỉ là những chuyện tốt đẹp rồi cũng sẽ giống như giấc mộng, dễ vỡ giống nhau mà thôi.

Trước khi ba mẹ đi, tôi đã giận dỗi rất lâu, chỉ trích bọn họ coi trọng công việc hơn con của mình. Mẹ xoa đầu tôi, áy náy nói xin lỗi, nói chờ bà về hưu, nhất định sẽ ngày ngày ở bên tôi, cho dù tôi có thấy nhàm chán cũng sẽ không đi, sau đó đưa cho tôi một tấm thẻ ngân hàng, bên trong chính là hơn phân nửa số tiền mà ba và mẹ đời này để dành.

Tôi không biết làm sao, ông chỉ nói: “Cầm lấy đi, con đã lớn rồi.”

Sau đó tôi quả thật hoài nghi có phải hay không ba tôi có năng lực biết trước tương lai, vì vậy nên đã chuẩn bị ổn thỏa mọi chuyện.

Mãi đến tận giao thừa bọn họ cũng chưa có trở về, tôi và Cận Sở cùng nhau gói sủi cảo giữ tuổi, ngày thứ hai liền phát hiện có bao lì xì được nhét dưới gối của tôi, không cần nói cũng biết chắc chắn là cậu ấy lén lút nhét ở đây.

Tôi siết chặt tiền lì xì trong tay, trong lòng lại nóng lên từng trăn.

Mùng một siêu thị không mở cửa, cũng may cậu ấy đoán được trước, nên trong năm đã lôi kéo tôi đi siêu thị mua một đồng rau dưa, trái cây và thịt cắt trữ trong tủ lạnh.

Cả ngày mùng một chúng tôi cùng nhau vui đùa ở nhà, mở điều hòa ấm áp ngồi xem ti vi, chơi bài, xem sách giải trí, cùng nằm trên ghế sa lông trải thảm nhưng chợp mắt, khi nào đói bụng thì xuống nhà bếp làm đồ ăn.

Tuy rằng chỉ có hai người, nhưng lại là một năm mới náo nhiệt. Trong ti vi đang phát lại chương trình chúc mừng năm mới hồi đêm giao thừa, nồi, bát, muôi, đũa đụng vào nhau vang lên những tiếng lanh lảnh, nồi súp đặc đang đun mở nắp, trong nháy mắt hơi nước bay lên lượn lờ, ngay sau đó cả phòng nhanh chóng tràn ngập hương vị ấm áp, tươi mới.

Chúng tôi mỗi người một bát, co chân ngồi trên ghế sofa, miệng nhỏ mím môi lại. Mặt của cậu ấy bị hơi nóng thổi đến, so với thường ngày tái nhợt tuần tú thì nhiều hơn mấy phần sắc đỏ, phảng phất như bông hoa đào nho nhỏ nhu hòa, tươi mát mà xinh đẹp.

Tôi thỉnh thoảng nhìn cậu ấy chằm chằm, cậu ấy liền hướng tôi nhẹ nhàng nở nụ cười. Chính là cái kiểu chuyện gì cũng không biết, cùng với nụ cười mang theo tính trẻ con với lúm đồng tiền.

Qua hết Tết Nguyên Tiêu, chúng tôi phải quay lại trường học.

Không khí năm mới của tháng giêng còn chưa tan đi, trong sân trường liếc nhìn chung quanh cũng có thể thấy được hình ảnh học sinh, giáo viên chúc mừng năm mới lẫn nhau, trong phòng học càng náo nhiệt hơn, mọi người thao thao bất tuyệt thảo luận tết này mình ăn món gì ngon, thu được bao nhiêu tiền lì xì,...

Đối với những loại thảo luận này, Cận Sở chưa bao giờ tham gia, ở bàn trên lớp phó học tập quay đầu xuống, nói chuyện với tôi: “Hà Ý, năm mới vui không? Thu được nhiều lì xì không?”

Lớp phó học tập, tên như ý nghĩa, không nhất định là phải học giỏi nhất, nhưng nhất định phải là người mà cả lớp thích học tập cùng nhất, mà mọi người đều giống nhau đối với những bạn học giỏi là những cảm xúc khó giải thích được, yêu thích hoặc là căm ghét. Người trước là sùng bái, người sau tự nhiên chính là ghen tỵ.

Lớp phó học tập của lớp chúng tôi là một chàng trai, cậu ta đeo một cặp kính mắt còn dày hơn cái đít chai, lùn lùn như một hạt đậu chưa phát dục, đi ra ngoài nói cậu ta là học sinh cấp hai cũng có người tin. Bất quá tôi nhìn cậu ta rất vừa mắt, bởi vì cậu ta là một trong số ít bạn học không xa lánh Cận Sở.

“Vui lắm, rất nhiều.” Tôi đáp.

Lớp phó học tập vui vẻ chuyển hướng sang Cận Sở: “Cận Sở, cậu thì sao?”

Cận Sở đem vở dựng thẳng lên: Vui lắm, rất nhiều.

Lớp phó học tập đẩy đẩy kính mắt lên, ngơ ngác a một tiếng, nói: “Hai người có thần giao cách cảm à.”

Tôi trả lễ lại, tốt bụng hỏi: “Cậu thì sao?”

Nghe vậy, cậu ta không khỏi cao hứng, kể đến nơi đến chốn cho chúng tôi nghe một đồng chuyện hồi cậu ta về nhà tổ ăn tết, nào là con chó ở nhà tổ đáng sợ ra sao, rồi cậu ta bị chó cắn như thế nào,..

Tôi quyết định thu hồi lại lời nói của mình, có lẽ cậu ta chính là không hiểu cái gì gọi là xa lánh.

Lúc Cận Sở nghe cậu ta nói những chuyện vặt vãnh này, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, tôi không cần thận liên ngơ ngẩn, mắt hờn, lớp phó học tập gọi tôi ba tiếng, tôi mới chậm rì rì phản ứng lại: “A?”

“Lớp trưởng nói cuối tuần này lớp chúng ta tụ tập lại đi chơi, hỏi cậu có đi hay không?” Cậu ta hỏi câu này đã là lần thứ tư rồi.

Tôi theo bản năng nhìn về phía Cận Sở.

“Cận Sở cũng sẽ đi! Đúng không?” Lớp phó học tập mong đợi nhìn về phía cậu ấy.

Cậu ấy khổ sở liếc mắt nhìn tôi một cái, cuối cùng vẫn gật đầu.

Tôi biết cậu ấy không muốn đi, nhưng cậu ấy càng không đành lòng từ chối ánh mắt tràn ngập mong đợi của người khác.

Cậu ấy đi đâu thì tôi đi đó. Tôi nói: “Minh cũng sẽ đi.”

4. Chương 4

Cuối tuần cả lớp tập hợp tại KTV, thuê một phòng lớn, lúc chúng tôi đến đã hơn bảy giờ, những người khác đều đã đến.

Dựa vào dáng dấp của bọn họ, chắc có lẽ đã đến được một hồi rồi đi, trong phòng âm nhạc mềm mại, du dương, mọi người vây quanh ngồi lại thành một vòng, ở giữa đặt một chai bia nằm ngang, bọn họ là đang chơi trò ‘Đại mạo hiểm’, trong đó có hai bạn nữ đang hôn nhau, bên cạnh còn có người đếm ngược “Mười, chín, tám, bảy...”.

Thấy chúng tôi đến, lớp phó cao hứng chạy lại bắt chuyện, kéo chúng tôi đến ngồi bên cạnh cậu ta, mấy thằng trong lớp ồ lên ồn ào, nói là thể diện của lớp phó thật lớn. Lớp phó trì độn, nghe không hiểu, Cận Sở thì chỉ mỉm cười, mà tôi lại đang cố gắng kiềm chế lại cơn giận ngày càng dâng lên, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, không nói một lời nào.

Bọn họ tự thấy mình bị mất mặt, liền kéo chúng tôi tới, cùng nhau tham gia trò chơi.

Tôi thấy bọn họ chắc chắn là không có ý gì tốt, đang muốn tìm lấy một lí do để từ chối, nhưng Cận Sở lại kéo góc áo của tôi lại, có lẽ là cậu muốn chơi đi.

Quy tắc của trò ‘Đại mạo hiểm’ rất đơn giản. Để một chai rượu nằm ở giữa, tiếp theo, quay tròn chai rượu đó. Khi thân chai dừng lại, miệng chai chỉ ai, thì người đó sẽ phải chọn ‘nói thật’ hoặc là ‘đại mạo hiểm’. Nếu chọn đáp thứ nhất là ‘nói thật’ thì phải nói ra lời thật lòng của người bị ‘miệng chai chỉ đến’ đối với người đã được chỉ định. Nếu chọn đáp án thứ hai chính là ‘đại mạo hiểm’. Chính là không nói ra được lời thật lòng với người được chỉ định trước mặt của toàn bộ người chơi cùng, thì phải nhận lại một trừng phạt tương ứng của người được chỉ định kia viết lên trên giấy được chuyển đến, buộc người ‘bị miệng chai chỉ đến’ phải ngay lập tức mà thực hiện được, đây gọi là ‘đại mạo hiểm’.

Chơi đến vòng thứ ba, miệng chai chỉ Cận Sở. Vòng này cậu ấy chọn mạo hiểm, thử thách của cậu ấy là phải uống hết ba ly bia.

Vòng thứ mười chuyển tới tôi, ngay sau đó một bạn nữ đỏ mặt hỏi tôi: “Hà Ý, cậu có người mình thích không?”

Mặt của cô ấy thật sự rất đỏ, mọi người xung quanh cũng chú ý tới, bắt đầu ồn ào, thúc giục tôi nhanh trả lời. Tôi chần chờ nửa ngày, mới hỏi: “Thế nào mới gọi là thích?”

Nhóm người yên lặng trong chốc lát, ngay lập tức mọi người bầy miệng tám lười, tranh nhau mà nói:

“Chính là không gặp liền nhớ.”

“Muốn hôn người ấy.”

“Muốn bảo vệ người ấy.”

“Hi vọng người ấy mỗi ngày đều mỉm cười.”

...

Tôi nghĩ nghĩ, thành thực nói: “Hình như là có đi.”

Có người bắt đầu xì xào bàn tán to nhỏ, có người hỏi cái gì gọi là hình như là có, còn có người thừa dịp đang loạn, dồn dập hỏi là ai là ai, tôi nói: “Chuyện này tính là vấn đề thứ hai rồi.”

Đang chơi đến một nửa, bạn nữ kia muốn đi đến phòng rửa tay, một đám tự cho mình là ‘am hiểu lòng người’, đem tôi đẩy ra, bảo tôi đi cùng cô ấy.

Tôi đang nghĩ vẫn nên trực tiếp từ chối, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt vừa thấp thỏm vừa bất an của cô ấy, lại có chút không đành lòng.

Trên đường trở về từ phòng rửa tay, cô ấy nói cảm ơn tôi, tôi nói: “Không cần khách khí, mọi người đều là bạn học với nhau cả mà, phải không?”

Sắc đỏ trên mặt cô ấy đột nhiên giảm đi hơn nửa, nửa ngày mới miễn cưỡng cười vui nói: “Cho dù là vậy thì cũng nên nói lời cảm ơn mà.”

Mới vừa trở lại cửa phòng, đã nghe thấy bên trong có người nói chuyện lớn tiếng: “Cậu nổi điên cái gì? Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút, làm sao mà tôi biết được cậu ta không chịu trả lời? Không trả lời thì không phải là ngầm thừa nhận sao?”

Tôi mở cửa bước vào, nhìn thấy lớp phó mặt đỏ tới mang tai, đang cùng người khác giằng co, tức giận đến nổi lời nói ra cũng không rõ ràng: “Cậu... Cậu đây là đang sỉ nhục cậu ấy!”

Tôi còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, ngay lập tức đối phương đã nói ra một câu mang đầy tính công kích: “Có chỗ nào sỉ nhục cậu ta? Không phải tôi chỉ hỏi cậu ta có phải là đồng tính luyến ái không thôi à? Không phải thì trực tiếp phủ nhận là được thôi, coi như là người câm thì cũng sẽ lắc đầu đi?”

Cái gì...Đồng tính luyến ái? Nhưng là hỏi ai cơ?

Tất cả mọi người đều im lặng, không nói một lời, còn lớp phó thì đang tức giận tới đỏ mặt, thở hổn hển. Cái cậu bạn học kia nhìn thấy tôi đi vào, bỗng nhiên chỉ vào người tôi, cười lạnh nói: “Cậu ta và Hà Ý cả ngày như hình với bóng, sẽ không phải là thích Hà Ý rồi đi? Đúng là kinh tởm, thật buồn nôn”

Tôi theo tầm mắt của cậu ta nhìn sang, dưới ánh đèn sắc mặt Cận Sở trắng đến dọa người. Trong phòng hơn một nửa người đều nhìn cậu ấy chằm chằm, nửa còn lại thì nhìn tôi.

Trong lòng của tôi vừa dâng lên một trận lạnh lẽo lại nối tiếp một trận nóng bỏng, dưới chân như mọc ra rễ, đứng im tại cửa, không thể nào nhúc nhích.

Cậu ấy bình tĩnh ngắt đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó đứng dậy, đi ra lô ghé riêng.

Tôi chưa từng thấy trên khuôn mặt của cậu ấy tỏ ra biểu tình hờ hững đến như vậy. Không cười, không cáu giận, chỉ là bình tĩnh, bình tĩnh đến hờ hững. Mắt cậu ấy vẫn nhìn thẳng, rời đi, không nhìn tôi, cũng không nhìn bất kì người nào.

Tôi nghĩ muốn kéo cậu ấy lại và nói với cậu ấy rằng không phải như vậy đâu, nhưng là tay tôi cho dù làm thế nào cũng không thể nhắc lên nổi. Tôi đoán có lẽ sắc mặt bây giờ của tôi nhất định là rất khó xem, bởi vì biểu tình của mọi người đều rất giận mình. Cửa lớn sau lưng tôi khép lại, mọi người hai mặt nhìn nhau, bắt đầu xì xào bàn tán.

Tôi nghe thấy có người nói không nhìn ra cậu ta đã là người câm lại còn là một tên biến thái, có người lên lút dùng ánh mắt đồng tình nhìn tôi nói tôi thật đáng thương, còn có người nói tôi đây là ‘dẫn lửa thiêu thân’ tự làm tự chịu.

Trong lòng tôi như muốn rống lên, hét lớn lên, nói là không phải như thế đâu, không được nói nữa, các người đều sai rồi! Nhưng là một chữ tôi đều không nói ra được. Giống như tôi cũng biến thành người câm mất rồi.

Tôi đứng im như một pho tượng tại cửa, mãi đến khi bạn nữ đi theo sau lưng tôi nhẹ nhàng đẩy tôi một cái, lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Trên mặt cô ấy mang theo nỗi lo lắng chân thành, nhỏ giọng bổ sung một câu: “Kỳ thực Cận Sở là một người tốt vô cùng... Cậu ấy không có biến thái. Cậu đừng có nghe bọn họ nói mò.”

Tôi thấp giọng nói: “Mình không sao, cảm ơn cậu.”

Rất nhiều năm sau đó, tôi mới thật sự hiểu được, trong quá trình trưởng thành của mỗi người, đều phải trải qua một thời kỳ đặc biệt, một quá trình từ từ sẽ trở nên thành thực. Trong tâm chúng ta sẽ tự nhận định rằng chính mình khác với tất cả mọi người, vì vậy đối với con người chân chính khác với tất cả mọi người, bọn họ sẽ cảm thấy ngạc nhiên, hoài nghi, thậm chí là sợ hãi. Chán ghét cùng xa lánh đều bắt nguồn từ tự bản thân bạn khủng hoảng chính mình, cùng với một loại kỳ diệu nào đó từ nhiều loại tâm lý. Mà đợi đến khi qua thời kỳ này, mọi người sẽ mắc một căn bệnh gọi là chứng dễ quên. E rằng mười năm sau, bọn họ còn nhớ cái tuổi mười sáu tươi đẹp này, còn nhớ những lúc bọn họ bắt đầu động tâm với một người, nhưng sẽ không nhớ được bản thân đã từng ác độc chửi rủa một thiếu niên hay một thiếu nữ cùng tuổi.

Như thể những ác ý này phẳng phất như chưa từng tồn tại. Ngoại trừ gặp lại con người kia, nếu không sẽ không ai nhớ tới.

Nhưng bạn có thể nói cái gì?

Coi như là nhắc lại, bất quá cũng chỉ là một câu “Lúc trước tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện.” để giải thích.

Nhớ lại nhiều một chút, chỉ một câu qua loa, một lời xin lỗi quá hạn.

Bạn còn có thể nói là tôi không tha thứ cho cậu sao? Bạn đã không còn ở cái tuổi mười sáu nữa rồi.

Tôi liếc mắt nhìn qua lớp phó vẫn đang đỏ mặt, ý muốn tạm biệt, rồi quay người đuổi theo.

“Cận Sở!” Tôi dùng sức mà đập cửa nhà cậu ấy, trong phòng tối om om, không bật đèn, không có âm thanh. Cũng không có ai ra mở cửa cho tôi.

Nhưng là tôi biết cậu ấy có ở nhà. Chìa khóa ở dưới chậu hoa lan đã không còn, chỉ có tôi và cậu ấy biết đến chỗ này.

Tôi không biết mình đã đứng ở trước cửa đợi bao lâu, đầu xuân ban đêm vẫn còn lạnh giá, tôi bắt đầu bị chảy nước mũi, trong lòng biết chắc ngày mai tám chín phần sẽ bị cảm lạnh.

Tay chân toàn bộ đã bị đông cứng, ở trước cửa đi tới đi lui cũng không có tác dụng, một chút ấm lên đều không cảm giác được. Cửa gỗ cũ kỹ được mở ra, mang theo tiếng “Kẹt kẹt!” vang lên, trước giờ tôi chưa từng có phản ứng nhanh nhẹn như vậy.

Cậu ấy mặc một cái áo lông thật mỏng, bị tôi ôm chặt vào lồng ngực. Thân thể của cậu ấy ấm áp mà mềm mại, tôi lại liên tưởng đến cây liễu mùa xuân, chiếc bánh ngọt được hấp đến mềm mại vào năm mới, hương thơm thoang thoảng lan tràn trong không khí.

Cậu ấy chống cự, muốn đẩy tôi ra, vậy mà cuối cùng lại từ từ biến thành một cái ôm ấp.

Chúng tôi cứ đứng ở cửa ôm nhau. Tôi không nói gì, cậu ấy cũng im lặng, chỉ là ôm thật chặt, vào cái đêm lạnh của mùa xuân này, ôm nhau thật chặt.

Cậu ấy mang tôi vào nhà, chúng tôi rất ăn ý mà không nhắc lại cuộc âm ỉ đêm nay, cậu ấy nấu một chén nước gừng nóng pha đường đỏ cho tôi.

Vì vậy ngày thứ hai tôi rất khỏe mạnh, không có bị cảm mạo, tôi nghĩ hơn nửa công lao đều phải thuộc về cậu ấy.

Lớp phó học tập thật sự rất áy náy, viết lời xin lỗi lên giấy rồi chạy đi đưa cho cậu ấy, cậu ấy ở trên giấy viết xuống: Không liên quan, chuyện này không phải là lỗi của cậu. Cậu ấy vẫn như trước nở nụ cười rất ôn nhu, tràn đầy sức mạnh động viên lòng người.

Tất cả mọi chuyện phát sinh vào buổi tối hôm ấy, tất cả mọi người đều ngẫm hiểu ý, không ai nhắc lại. Tôi hoài nghi bọn họ có phải hay không đồng loạt mất trí nhớ, bằng không làm sao lại có ý tốt như vậy. Tuy nhiên tôi cũng không có hỏi làm gì, ‘ngẫm hiểu ý’ chính là đức tính tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa.

Vào đầu tháng tư, khí trời từ từ trở nên ấm áp, cây hoa anh đào trước lớp học nở rộ.

Tôi thì không thích hoa lắm, bởi vì nhìn qua quá mức yếu đuối, nhưng cậu ấy lại rất thích.

Cậu ấy nói những thứ xinh đẹp đều rất yếu ớt, cho nên rất cần được che chở.

Hơn nữa hoa anh đào thoát nhìn thì rất giống tuyết. Cậu ấy đã nói như vậy.

Tôi không hiểu giống tuyết với yếu đuối thì có liên quan gì, nhưng tôi có thể hiểu hết những suy nghĩ của cậu ấy. Bởi vì tôi cảm thấy cậu ấy cũng giống như đoá hoa vậy, yếu đuối mà mỹ lệ, cần được che chở.

Tôi không thích môn ngữ văn, mỗi lần giáo viên môn văn cất tiếng giảng bài là y như rằng tôi lại buồn ngủ. Cho nên hôm nay đến tiết ngữ văn bị giáo viên chủ nhiệm gọi đi ra ngoài, tôi lại có một chút vui mừng không rõ.

Thế nhưng rất nhanh tôi liền không cao hứng nổi, thần sắc trên mặt giáo viên chủ nhiệm rất nặng nề, ánh mắt nhìn tôi cũng tràn đầy đồng tình.

“Thầy thật sự rất xin lỗi, như thầy cần nói cho em biết chuyện này.” Thầy nói, vẫn là thần sắc khiến người khác kinh hoàng, ánh mắt mang theo sự thương hại kia, “Cha mẹ em...”

Cha mẹ tôi làm sao vậy? Tôi thật sự rất lo lắng, nhưng là cái gì tôi đều không thể nghe thấy được, bên tai cứ vang lên những tiếng ong ong, chỉ nhìn thấy miệng của thầy mở ra đóng lại, như một con cá mắc cạn.

Sau đó vẻ mặt của thầy đột nhiên trở nên kinh hoàng, hướng tôi đưa tay ra. Tôi mềm mại ngã xuống, thầy không đỡ được tôi.

Sau đó tôi nghỉ ốm gần một tháng.

Đã rất lâu rồi tôi không có sinh bệnh nặng như vậy, tôi cảm thấy chính mình có thể sẽ phải chết rồi.

Trong thời gian này, Cận Sở vẫn luôn ở lại bệnh viện chăm sóc cho tôi, lần thứ nhất tôi tỉnh lại cậu ấy đang ở lại bệnh viện canh giữ cho tôi, con mắt đỏ ngầu, giống như mất thổ. Tôi khuyên cậu ấy vẫn nên quay trở lại trường đi học, cậu ấy chỉ lắc lắc đầu, sau đó đem cháo thổi đến một mức nhiệt độ vừa vặn, rồi đút vào trong miệng tôi.

Trong một ngày, phần lớn thời gian tôi đều chìm trong mê man, trên người lúc nóng lúc lạnh, trước ngực vẫn luôn rất đau, những lúc ho khan lại càng đau hơn. Vì vậy tôi tình nguyện ngủ, như vậy sẽ bớt đau hơn.

Nhưng là mỗi lần tôi tỉnh lại, cậu ấy đều ở đây, có lúc ngồi cạnh cửa sổ đọc sách, có lúc chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ rồi ngẩn người. Còn có lúc cậu ấy nhẹ nhàng nắm tay của tôi, nằm úp sấp ở bên giường, nhắm mắt ngủ.

Trong lòng bàn tay của cậu ấy, nhiệt độ rất thoải mái, yên lòng phục tùng trên da thịt của tôi.

Khi tỉnh táo tôi sẽ nói chuyện cùng cậu ấy, cậu ấy trầm mặc nắm lấy tay của tôi, chậm rãi nghe, có lúc sẽ hướng tôi nhợt nhạt cười. Nhưng là rất lâu tôi cũng không thấy lúm đồng tiền trên má của cậu ấy.

Tôi không có hỏi ba mẹ tôi đến cùng là làm sao vậy, tôi đều biết hết, chỉ là tôi không muốn thừa nhận. Thời điểm giáo viên chủ nhiệm đến thăm tôi, cũng chỉ nói tôi nghỉ ngơi thật tốt, chờ khỏe lại rồi đi học. Chỉ là sự thương hại trong mắt thầy lại càng sâu nặng.

Tôi cũng nghĩ tôi giống như cậu ấy, cái gì cũng không có.

Nửa tháng sau bệnh của tôi đã tốt hơn nhiều, ho ra đờm không còn mang theo máu nữa, cũng không cảm thấy lúc lạnh lúc nóng, tức ngực hụt hơi nữa, vì vậy dưới sự kiên trì của tôi, bác sĩ cuối cùng cũng đồng ý cho tôi xuất viện. Trên đường về nhà cậu ấy vẫn luôn nắm tay tôi thật chặt, giống như nắm tay của một đứa bé bất cứ lúc nào sẽ chạy mất.

Cậu ấy không có đưa tôi trở về nhà, mà là đem tôi đến nhà cậu ấy, sau đó đưa chiếc chìa khóa đặt dưới chậu hoa cho tôi.

Tôi cũng không có từ chối, thậm chí có chút sợ sệt khi phải quay trở lại cái nơi mà mình đã ở.

Làm bộ như không biết, có thể làm bộ như bọn họ vẫn còn ở đó.

Cậu ấy thật giống như cái gì cũng hiểu, lúc tôi đang ngủ cậu ấy giúp tôi thu thập quần áo và đồ dùng hàng ngày lại đây, một lần cũng không có đề cập tới chuyện về nhà tôi. Tôi liền cứ như vậy mà ở lại.

Nhà cậu ấy có rất nhiều phòng, nhưng cậu ấy đem tất cả đồ vật của tôi đều cho vào trong phòng ngủ chính, dọn lại tủ quần áo, chừa ra một nửa cho tôi dùng. Cậu ấy nấu cơm cho tôi, đến giờ gọi tôi uống thuốc, những lúc tôi không ngủ được cậu ấy nhẹ nhàng vỗ lưng động viên tôi.

Giấc ngủ của cậu ấy trở nên rất cạn, thường nửa đêm tỉnh lại thay tôi nhét lại góc chăn. Tôi ở trong bóng tối ôm lấy cậu ấy, thân thể của cậu ấy đơn bạc lại ấm áp, đủ để sự lạnh buốt như nước đá trong thân thể tôi rã ra, chậm rãi hòa tan.

Tôi từ từ ý thức được, cậu ấy cũng không phải là đóa hoa mỹ lệ lại yếu ớt, mà sự che chở, yêu thương trong lòng tôi đối với cậu ấy ngày một tăng thêm.

Tôi cảm thấy được như vậy là không đúng, nhưng là tôi không thể không chế được chính mình.

5. Chương 5

Sau khi Tiết Định Ngạc dọn nhà đến đây, cu cậu thích ứng rất nhanh.

Ở bên trong sân nhà Cận Sở có trồng rất nhiều hoa, Tiết Định Ngạc rất thích nằm ngửa bên cạnh cái chậu hoa, lật bụng lên nằm tắm nắng, có lúc có con bướm bay gần đấy, nó sẽ đợi cơ hội rồi hoạt bát mà bỏ nhào vào con bướm đó.

Ngày mừng một tháng năm cũng đã qua, đã đến lúc tôi nên trở lại trường học rồi, giáo viên chủ nhiệm gọi tôi vào văn phòng, đại khái là muốn nói cho tôi biết chuyện của ba mẹ.

Trong chuyến bay, máy bay xảy ra sự cố, vì vậy không có di ngôn, cũng không lưu lại hài cốt.

Tôi nghĩ tới mấy ngày trước khi xảy ra chuyện, mẹ có gọi điện thoại cho tôi, lúc đó tôi không vui hỏi bọn họ cái gì mà lúc này không thể đi được. Tôi còn nhớ lúc đó bà dùng giọng điệu ôn nhu trách tôi.

Tôi hoảng hốt nghĩ, nhất định là bọn họ muốn tạo cho tôi một niềm vui bất ngờ, cho nên mới không nói trước cho tôi biết chuyện bọn họ sẽ quay trở về.

Giáo viên chủ nhiệm nói nếu như trong sinh hoạt tôi có khó khăn gì có thể tới tìm ông ấy, mong tôi có thể nén bi thương mà sống tiếp.

Cây hoa anh đào ngoài cửa sổ đã qua thời kỳ nở hoa cũng đã héo tàn, tôi khom lưng xuống chào ông ấy một tiếng, thấp giọng nói lời cảm ơn.

Tôi chậm rãi theo lối hành lang trở về, đi ngang qua phòng học đang giờ lên lớp cũng chỉ còn dư lại khắp cây anh đào màu xanh biếc. Trong lòng trống rỗng, lại bất ngờ mọi chuyện cũng không hề quá khó khăn như tôi tưởng.

Tôi nhớ cậu ấy nói cậu ấy rất thích cây anh đào, bởi vì nhìn chúng giống như những bông tuyết. Nhưng bây giờ tuyết đã tan hết rồi, không còn nữa.

Cũng giống như lượng nước trong cơ thể tôi vậy, đã bốc hơi hết rồi, cho nên nước mắt cũng không còn.

Tôi bước vào lớp học, cậu ấy giương mắt nhìn tôi, sau khi tôi ngồi xuống, cậu ấy nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay tôi.

Tay của cậu ấy vẫn luôn ấm áp như vậy. Cậu ấy hướng tôi nở nụ cười.

Cái mùa xuân này thật ngắn, giống như cơn gió ở bên ngoài phòng vậy, chỉ trong chớp mắt đã trôi qua rồi.

Tháng sáu đến rồi, cũng là lúc chúng tôi phải thi học kỳ, ngay trước giờ thi lớp phó học tập cố ý chạy đến nắm lấy tay Cận Sở, nói là muốn dính lấy vận may.

Thi xong chính là khoảng thời gian được nghỉ hè. Trong trí nhớ của tôi, nghỉ hè luôn luôn là phơi người dưới ánh nắng mặt trời, đến cả con đường cái làm bằng nhựa đường cũng bị phơi đến bốc khói, còn có tiếng ve kêu ồn ào, những que kem bốc lên hơi lạnh.

Nghỉ hè, ngày đầu tiên, tôi liền lôi kéo Cận Sở đến chợ bán sỉ mua một thùng kem lớn, mùi vị gì cũng có, nào là sữa bò, dâu tây, bạc hà, sô cô la, hương thảo,... đem tất cả nhồi nhét vào trong tủ lạnh.

Trên đường trở về chúng tôi phải đi qua một con đường, là một con hẻm rất hẻo lánh, an tĩnh, bên trong có một quán cà phê gia đình, lúc đi ngang qua ngoài quán tôi có thấy một tờ giấy ‘tuyển nhân viên’ được dán ở phía ngoài.

Cận Sở cũng nhìn chằm chằm vào tờ giấy ‘tuyển nhân viên’ đến mấy lần, tôi cười nói: “Ồ địa phương hẻo lánh như thế này mà vẫn có người buôn bán, đúng là kỳ quái.”

Cận Sở thu lại tầm mắt, nhìn về phía tôi, không nói gì. Tôi giật mình, hỏi: “Cậu muốn nhận việc này?”

Cậu ấy nở nụ cười, gật gật đầu, sau đó dùng ngôn ngữ tay nói: Nhưng là mình không biết nói chuyện, thật tiếc.

“Không có chuyện gì, đi theo mình.” Tôi kéo cậu ấy đi vào, trong quán cà phê lúc này chỉ có hai, ba người đang ngồi, trong đó có một người mặc áo sơ mi trắng, là một nam nhân trẻ tuổi, tướng ngồi gầy gòn nằm nhô lên quầy nghịch điện thoại di động, thoạt nhìn so với chúng tôi cũng không lớn hơn được bao nhiêu.

Trên cửa quán cà phê có treo một cái chuông gió, mỗi khi có người đẩy cửa chuông gió sẽ ding ding đương đương vang lên, tôi kéo Cận Sở đi tới, nam nhân trẻ tuổi đang nằm nhô trên bàn ngồi thẳng lên đánh giá chúng tôi.

“Hai cậu cần gì?” Anh ta hỏi.

“Các anh đang tuyển người phải không?” Tôi hướng anh ta lộ ra một nụ cười thật to, “Mua một tặng một nha.”

Ông chủ của quán cà phê họ Nguyễn, tôi gọi anh ta là Nguyễn ca.

Anh ta nhìn qua đánh giá hai người bọn tôi, thấy cũng không tệ liền đi ra ngoài đem giấy ‘tuyển nhân viên’ trở vô, sau đó tôi cũng nói rõ ràng tình huống của Cận Sở, anh ta khước từ đề nghị mua một tặng một, khẳng khái kiên trì phải phát đủ cho chúng tôi phần lương của hai người.

“Bởi vì Tiểu Cận lớn lên rất dễ nhìn nha.” Anh ta nói chuyện đương nhiên. “Là ‘Tứ sắc khả xan’ đó, có hiểu hay không?”

Tôi chính là một cái thiếu niên chính trực, trong sáng, tôi biết đến cái gọi là ‘thực sắc tính dã’ cũng chỉ đến mức như vậy mà thôi.

Ngày hôm đó lúc về đến nhà, kem đã tan gần hết, nhét vào trong tủ lạnh, khoảng chừng một hồi đông lại, cuối cùng lại ra một đồng hình thù kỳ quái ngoài ý muốn. Cận Sở có chút áy náy, tôi một bên phát thệ hình dáng như thế nào cũng sẽ không làm thay đổi mùi vị, một bên muốn cậu ấy cơm tối làm món sườn xào chua ngọt coi như là bồi thường cho tôi.

Món sườn xào chua ngọt mà cậu ấy làm cực kì hợp khẩu vị của tôi, rõ ràng trù nghệ của tôi tốt hơn cậu ấy, nhưng cho dù làm thế nào cũng đều không học được, không thể làm gì khác hơn là cho là đó là tác dụng của một loại sức mạnh thần bí nào đó được thêm vào bên trong.

Buổi tối như ý nguyện tôi được ăn no căng bụng, ngủ ngon giấc.

Ngày thứ hai, Nguyên ca liền đem cả lực lượng thân thể hướng tôi phô bày cái gì gọi là ‘Tú sắc khả xan’.

Anh ấy phân cho Cận Sở đứng ở sau quầy, mỗi khi khách đến chỉ cần mỉm cười. Bởi vì cậu ấy không thể nói chuyện, cho nên phân tôi đến quầy thu tiền, Nguyên ca nấu xong cà phê, sẽ lại kêu Cận Sở đưa tới, thuận tiện tặng thêm một cái mỉm cười.

Bất ngờ chính là hiệu quả dĩ nhiên lại tương đối khá, mỗi khi có một thiếu nữ nào đó đi nhầm vào quán cà phê, chỉ cần cậu ấy nở nụ cười, sau một ly cà phê thế tiến công liền bị đánh bại đến chóng mặt, không ít những nữ sinh trung học ở phụ cận bắt đầu kết bè kết lũ xuất hiện ở trong quán vây xem cậu ấy, cũng thuận tiện đến ăn vài miếng điểm tâm.

Quán cà phê thuận lợi từ nơi mà các lão trung niên đã về hưu tụ tập lại hoài niệm chuyển thành nơi tràn ngập màu hương phấn mà các thanh thiếu niên lựa chọn để tán tỉnh, nói chuyện yêu đương.

“Tiểu Cận gần đây cổ họng bị đau, không nói chuyện được.” Nguyên ca cứ như thế này giải thích với khách hàng, thái độ rất tùy ý, dĩ nhiên cũng không có ai đưa ra nghi vấn.

Mà Cận Sở lại đứng một bên, hướng khách hàng mỉm cười xin lỗi. Nụ cười tỏa nắng, làm cho người ta hoa mắt, mê mẩn.

Tôi nhìn cậu ấy, bỗng nhiên ý thức được, nụ cười của cậu ấy kỳ thực xưa nay chưa từng thay đổi. Mà cái thay đổi chính là những con người xung quanh, tất cả đã không còn giống như vậy.

“Đã biết cái gì gọi là ‘Tú sắc khả xan’ chưa? Thiếu nữ khả ái, tươi mới mới là sinh mệnh đích thực của thượng đế nha.” Nguyên ca nói như vậy, sau đó quay đầu hứng thú chỉ huy Cận Sở mài hạt cà phê, không chút do dự mà đem ‘sinh mệnh của thượng đế’ ném qua một bên.

Những lúc vắng khách, Nguyên ca sẽ tự tay dạy cậu ấy lược cà phê, khuấy sữa, làm sao để món điểm tâm nhỏ có mùi vị ngọt ngào.

“Chờ Tiểu Cận xuất sư, ta liền được giải phóng rồi.” Trên nét mặt anh ấy tràn đầy mong đợi với tương lai, càng ra sức dạy dỗ.

Tôi đối với chuyện này biểu thị kháng nghị, tại sao cậu ấy được học pha cà phê, còn tôi cũng chỉ có thể quét tước vệ sinh, thu thập chén đĩa?

Nguyên ca mở hai tay ra: “Chúng quy là phải có người làm mà, nếu không thì cậu tới pha cà phê đi, để Tiểu Cận đi làm lao động? Chỉ cần cậu nguyện ý, phần ta đương nhiên cũng không thành vấn đề.”

Tôi liền bị nghẹn cổ.

Cà phê cậu ấy pha phần lớn đều cho vào bụng tôi, từ lúc mới bắt đầu cực kì khó uống sau đến có chút khó uống, lại đến đem đi nhập khẩu cũng không tệ lắm, tổng thời gian cậu ấy bỏ ra gần một tháng. Nhưng cậu ấy học làm món tráng miệng rất nhanh, Nguyên ca ăn thử một miếng liền nói cậu ấy không lựa chọn đi đến cửa hàng bánh ngọt làm công đúng là một loại tổn thất.

Cậu ấy mỉm cười, lúm đồng tiền trên má nhợt nhạt hiện lên, sau đó quay người đổi một cái đĩa than mới vào máy phát nhạc.

Trong quán cà phê quanh năm đều quanh quẩn nhịp điệu âm nhạc êm dịu, du dương, có đôi khi sẽ là một khúc dương cầm trong trẻo, cũng có lúc sẽ là một bản tình ca với ngữ điệu chậm rãi, ưu thương. Tôi nói với

Nguyên ca cái này không giống với phong cách của anh ấy, anh ấy cười to, sau đó nói cho tôi biết quả thật không phải là phong cách của anh ấy, đây đều là do người khác chọn.

Tôi hỏi anh ấy ‘người khác’ là ai, anh ấy giống như đang suy nghĩ gì đó, gõ gõ lên quầy, tiếp đó cười híp mắt sai tôi đi dọn bàn.

Không muốn trả lời thì thôi, còn sai tôi đi làm việc, người lớn ở thế giới này thật ác độc!

Đầu tháng bảy liên tiếp trút xuống mấy ngày mưa rào, những chỗ trống trên con đường đều bị nước mưa lấp đầy. Nguyên ca gọi điện thoại tới nói cho phép chúng tôi được nghỉ phép mấy ngày, đợi tạnh mưa sẽ tiếp tục đi làm.

Tôi cảm ơn anh ấy, cúp điện thoại đi giúp Cận Sở dời chậu hoa trong sân vào nhà.

Mưa rất lớn, cả người bị nước mưa xối đến ướt đẫm, tóc của cậu ấy ướt nhẹp dính hết cả vào mặt, làm nổi bật lên gương mặt trắng nõn được nhiều người yêu thích, hai con mắt cũng bị ngâm trong hơi nước.

“Đi tắm đi.” Tôi đem khăn tắm kín đáo đưa cho cậu ấy, “Cẩn thận bị cảm mạo bây giờ.”

Cậu ấy kéo cánh tay của tôi lại, ngửa đầu nhìn tôi.

Là ý muốn nói “Cậu thì sao”

“Chờ cậu tắm xong mình sẽ đi tắm.” Tôi nói.

_____ Như vậy sẽ bị cảm mạo mất. Cậu ấy khoa tay múa chân nói.

Đường ống nước nóng ở phòng tắm trên lầu bị hỏng, vẫn chưa có sửa, quãng thời gian trước chúng tôi đều là ở dưới lầu thay phiên nhau tắm rửa, bởi vì không phải là không có thời gian, nên cũng không có gì bất tiện cả.

_____ Cùng tắm đi. Cậu ấy nói.

Tôi trì hoãn ý thức được điều này có ý vị gì, trong phòng tắm hơi nóng mịt mờ bốc lên, làm chật ních thu hẹp lại căn phòng.

Cậu ấy đưa lưng về phía tôi cởi quần áo, có chút xấu hổ dụi dụi vào hoa sen dội nước nóng lên người.

Nói cậu ấy có chút thẹn thùng, là bởi vì cậu ấy đỏ mặt. Tuy rằng cũng có thể là bởi vì quá nóng, mà... tôi càng thiên về một loại suy đoán khác.

Bây giờ rồi đi vẫn còn kịp, tôi nghĩ như vậy.

Nhưng là tại sao lại phải rời đi? Các người không phải đều là con trai sao? Có cái gì phải xấu hổ? Một âm thanh khác đã nói như vậy.

Tôi cúi đầu cởi quần áo đã ướt đẫm ra, đứng dưới vòi hoa sen, dòng nước ấm áp rơi xuống trên người, thoáng chốc cả người liền nổi da gà.

Cậu ấy không nói gì... Sau đó trong nháy mắt tôi chợt nhớ tới, vốn là cậu ấy đâu thể nói chuyện, cuối cùng vẫn là do tôi hay quên. Tiếng hít thở trầm thấp của cậu ấy, hẳn là đang ở bên cạnh tôi đi.

Tôi cũng không nói gì. Trong phòng tắm chỉ có tiếng nước chảy, cùng với tiếng hít thở của cả hai người.

Toàn bộ quá trình tắm rửa đều được hiểu ngầm mà trôi qua nhanh chóng, tôi không cần thận có đụng vào cậu ấy.

Thậm chí tôi có chút không dám nhìn cậu ấy, tôi không dám khiêu chiến sự nhẫn nại của chính mình. Mà cậu ấy cậu ấy cũng không có phản ứng lại, vẫn là một mực duy trì sự trầm mặc.

Sau khi tắm xong, cậu ấy trùm khăn tắm lên người, khoanh chân ngồi trước cái cây đặt trên sàn nhà bên cửa sổ, nhìn cơn mưa to ngoài cửa sổ, ngẩn người.

Tiết Định Ngạc “Meo” một tiếng, nhẹ nhàng nhảy vào trong lòng ngực của cậu ấy, nằm úp sấp.

Tôi ở bên cạnh họ ngồi xuống, cậu ấy nghiêng đầu nhìn tôi một chút, tạm mắt lại một lần nữa rơi vào cánh cửa sổ thủy tinh, nhìn cơn mưa xa xôi mà mơ hồ ở bên ngoài.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, những giọt mưa rơi vào trên bậc thang, nện vào mặt kính, bắn lên những hạt nước nhỏ vụn. Nhưng hạt nước nhỏ như pha lê chậm rãi trượt xuống, sau đó tại một điểm nào đó chúng sẽ gặp nhau, rồi tụ tập lại, lăn xuống. Vòng đi vòng lại, tuần hoàn mà hoạt động.

Tôi nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên trên vai có một chút nặng. Nghiêng đầu nhìn, cậu ấy nhắm hai mắt dựa vào trên vai tôi, lông mi đen bóng mà dày đặc an tĩnh khép lại. Những cái lông dài mềm mại trên đuôi Tiết Định Ngạc nhẹ nhàng đảo qua gò má của tôi.

Tôi ngồi không nhúc nhích, hơi thở của cậu ấy từ từ trở nên ôn nhu mà lâu dài. Tôi nghĩ chắc hẳn là cậu ấy đang ngủ.

Tôi đưa tay ra, thận trọng sờ sờ tóc của cậu ấy.

Tiết Định Ngạc từ trên người cậu ấy nhảy xuống, không tiếng động trở về ổ mèo của mình.

Tôi ôm cậu ấy lên ... thật sự rất nhẹ, lúc được ôm vào trong ngực cậu ấy cuộn mình thành một đoàn rất nhỏ... tôi đặt cậu ấy lên chiếc ghế sa lông mềm mại trải tấm thảm nhung đã bạc màu.

Tay chân cậu ấy có chút lạnh, thần sắc lúc ngủ giống như một đứa trẻ. Vô tri vô giác, hồ đồ mà ngây thơ.

Tôi cúi người, chân thành hôn một cái lên trán của cậu ấy.

Cậu ấy ngủ vừa giữa trưa, tôi ngồi bên cạnh bởi cậu ấy một hồi, lại nhớ tới lúc trước cậu ấy có đề cập qua với tôi có mấy quyển sách rất hay, nhất thời tôi quyết định đi tới thư phòng tìm sách để giết thời gian.

Thư phòng nhà cậu ấy có rất nhiều sách, ‘cổ kim nội ngoại’, thiên văn địa lý, tiểu thuyết chí quái (những tác phẩm kể những chuyện quái dị), dạng gì cũng có, trải qua vô cùng rộng khắp.

Tôi nghĩ cha mẹ cậu ấy nhất định là những con người có học thức cao.

Cậu ấy chưa từng nhắc đến cha mẹ mình với tôi, nhưng cũng không có cố ý cấm kỵ, trên tủ sách trong thư phòng có bày một tấm ảnh cả nhà họ chụp chung, khi đó cậu ấy vẫn còn là một đứa bé, được cha cậu ôm vào trong ngực, cười đến ngọt ngào, mềm mại. Nếu như cha mẹ cậu vẫn còn ở đây, bọn họ nhất định sẽ là một nhà vô cùng hạnh phúc, mỹ mãn.

Tôi từ bên trong tủ sách lấy ra một quyển, đặt lên bàn, dư quang liền chú ý tới trên bàn đã đặt một quyển ‘Thế Thuyết Tân Ngữ’, đã bị lật tới một nửa.

Tôi đi tới, nhìn thấy trên trang đã mở kia, bên trong có một câu nói đã được người đọc tô lên làm ký hiệu.

Câu nói kia là như vậy: “Thánh nhân vong tình. Điều khó buông bỏ nhất chính là tình ái; mỗi giây mỗi phút trôi qua trong tình yêu, cũng chỉ là đang đặt trong tay của chúng ta.”

Bài tên là ‘Thương tiếc bài thứ mười bảy’.

Tôi nhìn chăm chăm vào dòng chữ, chậm chậm nhận ra trong thân thể mình có một dòng cảm xúc đang rung động mạnh mẽ, chậm rãi bị thương thật lâu.

6. Chương 6

Tuổi thơ của tôi cũng không có quá nhiều hồi ức đáng được nhớ đến.

Trong nhà luôn luôn chỉ có ba và mẹ, ở vườn trẻ có bạn nói cho tôi biết ‘mỡ mỡ’ của nó làm bánh trứng gà ăn cực kỳ ngon, nếu như tôi nguyện ý đem trái táo tây chia cho nó, nó sẽ mang bánh trứng gà cho tôi.

Tôi hỏi mẹ, ‘mỡ mỡ’ là cái gì vậy?

Mẹ nói, ‘mỗ mỗ’ chính là mẹ của mẹ.

Tôi lại hỏi, vậy mẹ của mẹ đâu?

Mẹ nói, ngôi sao trên bầu trời kia chính là ‘mỗ mỗ’.

Tôi đã phải phiền não rất lâu, bầu trời cao như vậy, lúc nào tôi mới có thể nhìn thấy ‘mỗ mỗ’, mới được ăn bánh trứng gà do ‘mỗ mỗ’ làm?

Lúc học tiểu học, tôi có một người bạn đầu tiên trong đời, tôi tạm gọi là hấn nha. Có một ngày tôi và hấn nói đến ‘mỗ mỗ’, hấn nghe xong tâm sự phiền não ngây thơ của tôi, sau đó liền cười nhạo tôi, nói chỉ có người chết rồi mới biến thành ngôi sao, cậu mãi mãi cũng sẽ không được ăn bánh trứng gà ‘mỗ mỗ’ làm.

Những lời này làm tôi cực kỳ tức giận, đem hấn đẩy ngã trên mặt đất, giận đùng đùng chạy về nhà. Cứ nghĩ đến việc lúc nhỏ tôi cũng không thể lý giải được “Chết” đến tột cùng là cái gì, mà tôi chỉ biết đó là thứ không tốt, không rõ.

Khi đó tôi có nuôi một con thỏ trắng nhỏ, bộ lông mềm mại, đôi mắt hồng hồng như bảo thạch, rất đẹp dễ, tôi rất thích chơi với nó, cho nó ăn cỏ xanh. Nhưng là vào một buổi sáng, nó nằm ở trong lồng không nhúc nhích. Tôi cho là nó đang ngủ, nhưng là chờ lúc chạng vạng tôi đi học về, nó vẫn nằm im, không nhúc nhích.

Đó là lần đầu tiên tôi tiếp xúc gần gũi với “Chết”. Tôi đã thương tâm rất lâu, mãi đến tận khi đã lên sơ trung, tôi vẫn còn nhớ nó, sau đó cũng không chịu nuôi động vật nhỏ nữa. Mẹ vuốt đầu tôi, nói tôi là một đứa trẻ nặng tình.

Tôi không biết nặng tình là cái gì, khi đó tôi chỉ muốn, nếu như nặng tình sẽ khiến mình khổ sở như vậy, vậy tôi thà rằng làm một người không nặng tình còn hơn.

Lần đầu tiên tôi dọn nhà là vào năm lớp ba tiểu học, lúc đó tôi mới cùng hấn cãi nhau không lâu. Tôi vẫn chưa kịp cùng hấn nói lời xin lỗi.

Từ đó trở đi ba mẹ bắt đầu nhiều năm không ở nhà, bọn họ mời cho tôi một người bảo mẫu đến chăm sóc tôi, để lại cho tôi rất nhiều tiền tiêu vặt. Nhưng là tôi tình nguyện không muốn tiền tiêu vặt.

Tôi vừa khóc vừa gào, nhưng là không có tác dụng. Mỗi tháng mẹ đều gọi điện cho tôi, cũng không quản làm sao tôi khóc, chỉ ôn nhu dỗ dành tôi, nói với tôi bảo bố mẹ xin lỗi, ba mẹ cần phải đi công tác.

Có lúc bọn họ một tháng sẽ trở về nhìn tôi một lần, có đôi khi sẽ là nửa năm. Năm tôi tốt nghiệp tiểu học, họ lại mang theo tôi chuyển tới thành phố thứ ba.

Tại thành phố thứ ba, tôi tốt nghiệp xong sơ trung và đang học dở chương trình cao trung, sau đó liền chuyển tới thành phố thứ tư. Sau đó tôi biết Cận Sở.

Trong mười sáu năm trong quá khứ, tôi có không ít bạn bè, mà đại đa số đều là vội vã từ biệt, sau dần dần cắt đứt liên hệ. Tôi không biết vì sao tình cảm lại mỏng manh, yêu đuối như vậy, tôi đã từng thử gần bó qua, nhưng những nỗ lực của tôi đều là tốn công vô ích, cuối cùng vẫn không trốn khỏi vận mệnh lúc trước.

Vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi, tôi tự nói với mình như vậy.

Tôi không nhớ lại quá khứ, cứ một mạch đi thẳng về phía trước, kết bạn mới, rồi tạm biệt bạn mới. Tôi cười, nói tạm biệt với họ, nói sẽ thường xuyên liên lạc với họ, có cơ hội sẽ gặp lại. Mà sâu trong tâm tôi vẫn luôn rất rõ ràng, không có thường xuyên liên lạc, cũng sẽ không có gặp lại.

Tôi cũng không cảm thấy bị thương, bởi vì tôi giữ lại tình cảm của chính mình, sẽ không có khả năng chia sẻ cho bất luận người nào nữa. Tôi bất chợt nhớ tới lúc trước mẹ tôi đánh gia tôi là một đứa bé nặng tình, giả như bà nhìn thấy tôi của bây giờ, bà sẽ nói cái gì đây?

Mì sợi được thả vào trong nồi nước đang đun sôi, gọt một ít hành lá xanh biếc thả vào phía trên, lại tiếp tục đập một quả trứng gà rồi cho vào. Là một món ăn rất đơn giản, tuy nhiên thành phẩm lại chính là mỹ vị. Đây là mẹ đã dạy cho tôi.

Trù nghệ của mẹ tôi cũng không quá tốt, bởi vậy phần lớn những lúc ở nhà đều là do ba tôi làm cơm. Rất lâu sau này tôi mới ý thức được không chừng ba tôi rất yêu mẹ, cho dù đôi lúc ông sẽ thấy khó chịu, những vẫn thường thương đối với mẹ tôi cười đến bất đắc dĩ mà dung túng.

Việc duy nhất mà mẹ tôi am hiểu đó chính là nấu mì, những lúc tâm huyết dâng trào muốn tự mình xuống bếp, bà sẽ lật lên trò nấu mì. Bất kể là nấu mì nước hay mì khô, bà đều rán chần thêm một quả trứng, đến khi non non sẽ cho vào, dùng đũa đâm một cái liền có chất lỏng màu vàng óng ánh từ trong bụng chảy ra.

Vì vậy trong trí nhớ của tôi, tuổi thơ của mình luôn tràn ngập các loại nước ăm sền sệt cùng với hương thơm nức mũi của món trứng rán chần vàng óng ánh. Sau đó vì mẹ rất ít khi ở nhà, nên đã dạy nó cho tôi.

Tôi còn nhớ khi đó tôi mới lên sơ trung không lâu, dưới sự cương quyết kiên trì của tôi, cuối cùng bọn họ không tiếp tục mời bảo mẫu. Tôi không thích lãnh địa riêng tư của mình bị người xa lạ xâm lấn.

Một quãng thời gian rất dài sau đó, tôi đều phải tự mình thử nghiệm nấu ăn, nếu bị cháy hỏng thì xuống siêu thị ở dưới lầu mua sủi cải đông lạnh về luộc. Thời điểm mẹ trở về, trong thùng rác tất cả đều là túi bọc của sủi cải đông lạnh, bà sẽ xuống bếp nấu cho tôi một bát mì, ôm lấy vai tôi, ôn nhu nói cho tôi biết so với làm cơm, nấu mì đơn giản hơn rất nhiều, nếu như tôi nguyện ý bà có thể dạy tôi.

Bà nói: “Có thể mẹ sẽ dạy cho con không được nhiều, trước mắt chỉ có thể dạy cho con cách nấu một bát mì không khó ăn, và làm một người không xấu lắm”

Tôi hỏi mẹ, tại sao lại là người không xấu lắm mà không phải là người tốt. Mẹ nói, làm người tốt rất khổ cực, tôi chỉ cần làm một người bình thường, không cần quá tốt, có thể ích kỷ, có thể mềm yếu, bởi đây là ‘nhân chi thường tình’ (thói thường của con người). Bà còn nói, rất nhiều chuyện đều không có đúng sai, chỉ cần không thẹn với lòng là tốt rồi.

Tôi lại hỏi bà: “Cái gì gọi là không thẹn với lòng.”

Bà đáp lại: “Chính là đến khi con đi tới phần cuối của cuộc đời mình, nhớ tới chuyện cũ cũng không cảm thấy hối hận, vậy là được rồi.”

“Nhưng là làm sao con có thể biết được sau này con sẽ hối hận hay không đâu?”

Mẹ hôn một cái lên trán của tôi, mỉm cười nói: “Vậy thì con đừng có mình cơ hội để hối hận, vậy là được rồi.”

Đến buổi trưa, trời mưa bắt đầu chậm rãi nhỏ dần, sắc trời cũng không âm u như lúc trước giờ Ngọ (11 giờ – 13 giờ). Tôi đem tờ giấy đã dùng qua vo thành một cục rồi ném vào trong giỏ rác, đi tới cửa sổ sát đất, đẩy cửa ra, ngửi thấy không khí thanh mát của vườn cây trong sân được nước mưa gột rửa.

Nhiều ngày nóng nực đã được quét đi sạch sành sanh, mang theo cảm giác mát mẻ phảng phất lên trên mặt tôi, những hạt mưa bụi rất nhỏ kia thấm lên, mang thwo mấy phần cảm giác mát mẻ. Tôi nghe thấy ở phía sau có tiếng bước chân truyền đến.

Tôi xoay người, cậu ấy đứng ở phía sau tôi, còn đang buồn ngủ, nhìn ra cây cỏ bên ngoài được nước mưa gột rửa đến xanh tươi, có chút ngẩn người. Tôi giơ tay xoa xoa lên mái tóc xốc xếch sau khi ngủ dậy của cậu ấy, nói: “Buổi trưa chúng ta ăn mì, có được không?”

Cậu ấy gật gù đầu, cười lộ lên, bên môi có một lúm đồng tiền nhợt nhạt.

Tôi nhớ lại mẹ đã nói qua, không để mình có cơ hội phải hối hận.

Vì vậy tôi nghiêng người về phía trước, hôn lên lúm đồng tiền của cậu ấy. Rất nhanh rất nhẹ, chỉ là một cái hôn ôn nhu thăm dò.

Cậu ấy chần chờ đưa tay ra, sờ sờ lên gò má của chính mình. Tôi chăm chú nhìn cậu ấy, cậu ấy cũng mờ mịt nhìn tôi.

Tôi rất vững tin, trong mắt cậu ấy không có chán ghét, cũng không có từ chối. Cậu ấy chỉ là đang mê hoặc mà thôi.

Cậu ấy thật đáng yêu nha, trong lòng tôi nghĩ vậy. Sau đó tôi cúi đầu, hôn lên đôi môi của cậu ấy. Môi cậu ấy giống như một viên kẹo sữa, thơm ngọt mà mềm mại. Không hề có sức đề kháng, liền bị tôi tiến công thần tốc, trầm mặc thừa nhận cướp đoạt. Hô hấp của cậu ấy từ từ trở nên dồn dập, tôi liếm liếm lên bờ môi do bị hôn mà thấm nước lấp loáng của cậu ấy, ‘ý do vị tấn’ (chưa thỏa mãn, ý vẫn còn muốn nữa) buông cậu ấy ra.

Cậu ấy nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay của tôi, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt ngập nước nhìn tôi, bên trong con ngươi được bao bọc bởi một tầng sương mù mỏng manh.

“Mình sẽ đối tốt với cậu.” Tôi dán trán của mình lên trán cậu, cách nhau một khoảng cách gần, chăm chú nhìn vào con mắt của cậu ấy, muốn cậu ấy đồng ý.

Cậu ấy không thể nói chuyện, không thể nói được, cậu ấy chỉ là lẳng lặng nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng cười rộ lên.

Lúc cậu ấy mỉm cười, đôi con ngươi đẹp đẽ giống như viên đá hổ phách.

Thật giống như đây là chuyện đương nhiên vậy, không có thông báo, cũng không có sóng gió, chúng tôi cứ như vậy ở cùng một chỗ.

Trời mưa bốn ngày, điều này làm cho tôi có rất nhiều thời gian được ở bên cậu ấy. Thật giống như cái gì cũng không đổi, lại thật giống như cái gì cũng thay đổi.

Chúng tôi vẫn là giống như lúc trước, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, dựa vào nhau xem phim, mỗi người xem sách mà mình thích, sau đó chia sẻ cho nhau những tình tiết thú vị.

Còn có rất nhiều chuyện không giống nhau. Tỷ như cậu ấy cười với tôi nhiều hơn, tỷ như tôi có thể ôm cậu ấy, nhẹ nhàng hôn cậu ấy, lại tỷ như cậu ấy bị tôi ôm chặt, dựa sát vào lồng ngực tôi, cho tôi xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu ấy, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Tôi rất thích cái cảm giác được ôm cậu ấy vào trong ngực, điều này làm cho tôi cảm thấy được chính mình không phải là không còn gì cả.

Thứ sáu là hết mưa rồi, tôi nắm tay cậu ấy, lướt qua hơn một nửa cái nội thành, đi tới quán cà phê làm công.

Nguyên ca hướng chúng tôi huyết sáo, nói: “Thoạt nhìn mấy ngày nay trải qua rất không sai đi.”

Tôi nói: “Ngài cũng trước sau như một, càng già càng dẻo dai.”

Sau đó tôi liền bị đánh một phát.

Có lẽ là mới vừa trải qua một cơn mưa lớn, ở nhà buồn bức quá lâu, buổi sáng người đến quán cà phê so với bình thường càng nhiều hơn.

Bên trong quán, máy phát nhạc đang phát một bản nhạc với nhịp điệu thanh thoát, Nguyên ca một bên pha cà phê một bên lắng nghe theo bài hát, Cận Sở đang ở trong nhà bếp giúp làm bánh ngọt, còn tôi thì đi đưa sáu ly cà phê một lúc, cửa mở, chuông gió đình đình đương đương vang lên.

Tôi liếc mắt về phía cửa, là một người đàn ông mang áo sơ mi, trong trời nắng to như thế này y vẫn cẩn thận tỉ mỉ thắt cà-ra-vat, người này trước đây chưa từng tới, bộ dáng ngược lại rất đoan chính.

Chờ tôi đưa xong cà phê quay lại quầy hàng, người đàn ông kia vẫn đang cau mày chăm chú nhìn chăm chăm Nguyên ca, Nguyên ca tự mình pha cà phê, chỉ có điều cái ánh mắt giống như là thiếu nợ người khác.

Tôi vừa đi đến, Nguyên ca liền nói: “Cậu đi xem xem Tiểu Cận làm bánh ngọt xong chưa, xong rồi thì kêu nhóc ấy đến pha cà phê.”

Tôi đáp ứng một tiếng, đi tới cửa phòng bếp còn nghe được phía sau người đàn ông kia thấp giọng nói: “Em cứ như vậy không muốn gặp tôi?”

Tôi đoán đây chính là cái người thần bí đã chọn lựa đĩa nhạc kia.

Tôi nhỏ giọng cùng Cận Sở bát quái một chút, cậu ấy nghe xong chỉ mỉm cười, thuận tay hướng miệng tôi lau đi một ít bọt.

Tôi bưng điểm tâm mà cậu ấy làm xong đi ra đưa cho khách hàng, nhìn thấy người thần bí kia đang nắm lấy cổ tay Nguyên ca, hai người là đang giằng co.

Bọn họ không hện mà cùng quay đầu nhìn tôi, tôi nói: “Em đi ngang qua thôi, hai người cứ tiếp tục đi.”

Nguyên ca nhú mày nhìn tôi, hỏi: “Tiểu Cận đâu?”

Tôi nói: “Thay quần áo xong cậu ấy sẽ đến.”

Người thần bí ần nói khấp nép, nói: “A Nguyên, tôi tìm em rất lâu rồi, em đừng như vậy, có được không?”

Nguyên ca ‘mạn bất kinh tâm’ (không để trong lòng, không để ý) nói: “Tôi thì như thế nào? Tôi vừa không có lừa hôn, cũng không có bắt cá hai tay.”

Người thần bí thân thể cứng đờ, như là bị chột trúng chân đau, thần sắc cũng chậm rãi ảm đạm.

Trong lòng tôi niềm hiếu kỳ ngày càng dày đặc, Nguyên ca hướng tôi vung vung tay, nói: “Đi làm việc đi, trẻ nhỏ không được hiếu kỳ chuyện của người lớn.”

Tôi bất đắc dĩ đi đưa điểm tâm, đưa xong liền về phía sau nhà bếp tìm Cận Sở, lúc đi ngang qua lại nghe được người thần bí nói: “Em cho tôi một cơ hội, tôi đã hiểu rõ...”

Chờ chúng tôi đi ra, Nguyên ca đem tờ gọi món ném cho Cận Sở, sau đó hướng người thần bí nhắc nhở: “Uống chút gì không?”

Người thần bí muốn nói chuyện, Nguyên ca liền nói bổ sung: “Không uống thì lẩn.”

Người thần bí nghẹn nghẹn, quay đầu chọn một ly Latte, chọn xong Nguyên ca dẫn y đến chỗ tủ bày đĩa than của quán cà phê ở trong góc ngồi xuống, rất có tư thế xức dầu gối trường đàm.

Lúc tôi đưa cà phê đến, nghe Nguyên ca nói: “Đây là do anh chính mình lựa chọn, cùng tôi có quan hệ gì?”

7. Chương 7

Ngày hôm đó, cuộc nói chuyện của hai người cuối cùng tan rã trong không vui, lúc tôi đi tới dọn cốc cà phê, Nguyên ca nửa người dựa trên ghế sa lon, trầm tư suy nghĩ, có lẽ lại thất thần rồi. Ly sữa bò nóng trước mặt hiện tại đương nhiên là đã nguội, thoát nhìn không có động tĩnh.

Đó là do Cận Sở hâm nóng sơ qua cho anh ấy, Nguyên ca mở quán cà phê, nhưng chính mình xưa nay lại không uống cà phê, toàn là uống chút sữa bò, trà sữa hay ca cao nóng (Hot chocolate) các loại.

Anh ấy nói điều này là bởi vì anh ấy không thích vị đắng, cho dù cà phê thêm nhiều hay ít đường đi nữa thì anh ấy vẫn thấy quá đắng.

Nếu như vậy tại sao lúc trước không mở cửa hàng trà sữa? Tôi hỏi anh ấy.

Bởi vì lúc đó không phát hiện cà phê đắng như vậy nha. Anh ấy trả lời như là chuyện đương nhiên.

Tôi rón rén bưng đĩa nhỏ đến, thuận lợi đặt xuống bàn. Nguyên ca nhắc lên ánh mắt hẹp dài nhìn tôi liếc nhìn tôi một cái, chậm rì rì nói: “Cậu cũng lấy cái ly của anh đi đi.”

Tôi nói: “Rất ngọt, Cận Sở có ý bỏ thêm gấp đôi đường cho anh đó.”

Nguyên ca không nói một lời nhìn tôi chằm chằm, tôi nhìn lại mấy chục giây liền thỏa hiệp: “Không muốn uống thì không uống đi.”

Tôi gơ tay ra chuẩn bị lấy ly, anh ấy bỗng nhiên cười rộ lên, bưng ly sữa bò lên uống một hớp, nói: “Đúng là ngọt vô cùng.” Dừng một chút, còn nói: “Cậu và Tiểu Cận bây giờ là một đôi.”

Anh ấy dùng chính là câu trần thuật, giọng điệu phi thường khẳng định.

Tôi nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, tôi không xác định được anh ấy đối với loại chuyện này là thái độ gì. Đang lúc do dự anh ấy hướng tôi vung vung tay, ra hiệu tôi đi nhanh lên.

Tôi bưng cốc cà phê đến nhà bếp rửa, trong lòng cảm thấy có thể anh ấy chính là yêu quái có ma thuật đọc được suy nghĩ.

Tôi cho là chuyện này đến đây là chấm dứt, mà bất ngờ chính là, ngày hôm sau người thần bí lại tới nữa rồi.

Lúc này anh ta không có đi dây dưa Nguyên ca, chỉ là gọi một ly cà phê, sau đó ngồi cạnh cửa sổ, đối diện với lap top của anh ta gõ gõ cạch cạch, lúc anh ta đến ngồi trong cửa hàng là vừa giữa trưa, không biết là đang làm những gì.

Sau đó là ngày thứ ba, ngày thứ tư, cơ hồ mỗi một ngày anh ta đều sẽ đến, có lúc là buổi sáng, có lúc là buổi chiều, tất cả cà phê trong cửa hàng đều bị anh ta uống cả rồi.

Khoảng thời gian này trong cửa hàng liên khôi phục lại quanh quē, mỗi ngày số lượng khách tới đây không nhiều, bưng cà phê cho khách xong, tôi và Cận Sở an vị ngồi sau quầy cùng nhau đọc sách, có lúc sẽ tán gẫu với nhau trên giấy. Những lúc không có khách tôi rất là rảnh rỗi, lúc trước Nguyên ca còn có thể bắt chúng tôi cùng anh ấy đánh bài tú lơ khơ, khoảng thời gian này đến bài tú lơ khơ cũng không thể câu nổi hứng thú của anh ấy.

Tôi cảm thấy cả người anh ấy đều ẻo oải, rũ rượi như là quả cà bị úng nước vậy. Người yêu cũ có uy lực tổn hại hình tượng thật lớn đi.

Thời gian đi làm qua trôi qua rất nhanh, đến cuối tháng tám này, tôi và Cận Sở sẽ kết thúc công việc làm thêm này.

Nguyên nhân là Nguyên ca đang nghiên cứu một loại đồ uống mới, hào hứng xem tôi là chuột bạch đưa tôi uống thử. Hương thơm của chất lỏng màu da cam trong cốc thủy tinh nghe lên có mùi trái cây nhàn nhạt, nếm thử thấy rất ngọt, giống như một loại nước hoa quả. Tôi cẩn thận nhấp một miếng, sau khi nghiêm chỉnh nếm xong, phát hiện hương vị rất tốt, đồng thời phản hồi cho Nguyên ca một đánh giá rất cao.

Trên đường trở về, tôi và Cận Sở nắm tay nhau, dọc theo con đường nhỏ đi đến siêu thị mua thức ăn, khí trời hơi nóng, trên lưng tôi đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Về đến nhà, cậu ấy đi cho mèo ăn, tôi đem thức ăn cất vào tủ lạnh. Trong phòng có mở điều hòa, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất nóng. Tôi trì hoãn ý thức được, hình như có cái gì không đúng.

Mặt của cậu thật đỏ. Cận Sở nói.

Cậu ấy lo lắng đưa tay sờ sờ má tôi, ngón tay thật lạnh, đụng vào làm cho lòng người cảm thấy chập chờn.

Tôi bắt được tay cậu ấy, đem cậu ấy ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn môi và hai má của cậu ấy, bàn tay luồn vào trong vạt áo của cậu ấy, nhẹ nhàng vuốt phần da thịt hơi lạnh của cậu ấy.

Thần sắc của cậu ấy có chút mê man, không thể hiểu rõ tôi đang làm cái gì. Cậu ấy cái gì cũng không hiểu.

Tay của tôi thuận theo lưng quần của cậu ấy trượt đi vào, bị cậu ấy kinh hoảng nắm lấy. Lực đạo không lớn, rất dễ dàng thoát ra, mà tôi dừng động tác lại. Tôi cup mắt nhìn về phía cậu ấy.

Cậu ấy trợn to hai mắt, con ngươi trắng đen rõ ràng không nháy mắt lấy một cái, cùng tôi đối diện, một lát sau như là đã ý thức được cái gì, khẽ rũ lông mi xuống, vòng tay ôm trụ lấy cổ tôi, ngẩng đầu lên hôn tôi.

Tôi ngâm lấy đôi môi của cậu ấy, ôm cậu ấy đi vào phòng ngủ, đặt cậu ấy ngồi ở trên giường, ngồi xổm giữa hai chân cậu ấy, nghiêm túc hôn cậu ấy.

Cậu ấy nửa khép lại suy nghĩ, cùng tôi môi lưỡi quấn lấy nhau, hai má phảng phất nở rộ rực rỡ giống như hoa đào, lông mi dài hơi che lấp con mắt, ướt nhẹ chọc người thương. Thời điểm tôi cởi quần áo của cậu ấy, cậu ấy không có từ chối.

Thân thể của cậu ấy nhỏ dài, trắng nõn, tựa như bông hoa bách hợp lặng yên tỏa ra trong đêm xuân vậy. Tôi nhẹ nhàng hôn lên mỗi một tác cánh hoa.

Cuối tháng tám, bầu trời buổi sáng khoác lên sắc xanh của biển cả. Cậu ấy say ngủ dưới ánh sáng ôn nhu của mặt trời, thần sắc điềm đạm mà dịu ngoan, khép lại đôi mi giống như cái quạt nhỏ xòe ra.

Tôi kéo cái chăn mỏng lên, che lại bờ vai trắng nõn, gầy gò của cậu ấy, có cảm giác trong trái tim mình phình lên một loại cảm xúc ôn nhu, nóng bỏng nào đó mà đã lâu không gặp.

Ở trong đầu của mình, tôi luôn nỗ lực nguy biện rằng muốn cái chuyện không hợp với lẽ thường này sẽ chuyển biến với tốc độ từ từ, nhưng cuối cùng lại phát hiện việc này căn bản không thể nào thực hiện được.

Nguyên bản tôi cho là chúng tôi sẽ từ từ đàm luận, suy nghĩ, trong mấy năm này sẽ chỉ dặt tay, hôn môi, sau đó ‘nước chảy thành sông’ sẽ đi tới bước cuối cùng, tôi chưa bao giờ hoài nghi chúng tôi có thể cùng nhau một đời, mà qua chuyện này, tôi phát hiện chính mình đối với cậu ấy, dự vọng chiếm hữu so với trong tưởng tượng càng mạnh hơn.

Tôi rõ ràng có thể khống chế được nó, nhưng là tôi không có làm.

Tôi mê luyến cậu ấy, muốn có được cậu ấy, bất kể là nụ cười nhàn nhạt, hay là sự trầm mặc mềm mại. Bất kể là dè dặt thờ ơ, hay vẫn là vì bị tay tôi mơn trớn mà thân thể run sợ, kinh ngạc.

Tôi nghĩ tôi thật sự gặp quỷ rồi.

Sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc, chúng tôi lên lớp 12, vì là năm cuối cấp nên cuối tuần cũng bị bắt ở lại học bù, chỉ đến khi trăng lên mới có thể đi tới quán cà phê ngồi một chút.

Tháng mười cũng đã qua được một phần, đi tới quán cà phê, lúc nhìn thấy người thân bí mang mũ đầu bếp, cùng Cận Sở ở trong nhà bếp làm điểm tâm, cảm tôi suýt nữa rớt xuống đập trúng mu bàn chân.

Nguyên ca xem thường bộ dáng ‘đại kinh tiểu quái’ (chuyện bé xé ra to) của tôi, khinh bỉ nói: “Lợi dụng phở vật, có hiểu hay không?”

Người thân bí bưng lên một bàn điểm tâm, vẻ mặt tươi cười tự giới thiệu: “Tôi gọi là Chu Sâm, là bạn trai trước kia và tương lai của Nguyên Cừu, rất hân hạnh được làm quen với mọi người.”

Nguyên ca lườm một cái, ngay trước khi anh ấy bắt đầu phun tào tôi cướp lời: “Xin chào, em tên là Hà Ý, cậu ấy là Cận Sở. À thuận tiện...Nguyên ca tên gì cơ?”

Nguyên ca sắc mặt tối sầm lại, Chu Sâm nói: “Em ấy không nói cho các cậu sao? Em ấy gọi là Nguyên Cừu.”

Viên ... Cầu?

Nguyên ca giống như là xem thấu được suy nghĩ của tôi, cả giận nói: “Tên anh đây có nghĩa là mang thù hận đấy! Chứ không phải là quả bóng cao su!!!”

Tôi chôn mặt lên vai Cận Sở, Ta đem mặt chôn ở Cận Sở trên vai, rất không tử tế mà cười đáp run lên. Cận Sở mím môi lộ ra một bên lúm đồng tiền.

“Vẫn là Tiểu Cận tốt nhất.” Nguyên ca lộ ra vẻ tức giận nói, “Cái loại không biết nghe lời người lớn như cậu muốn làm cái gì hả? Nhất định là lúc trước anh đây bị trúng tà mới bị cái ý tưởng mua một tặng một của cậu mê hoặc.”

“Đúng là nói mà không biết ngại. Tôi không chút khách khí phản kích lại, “Cũng không biết người nào già rồi mà lại không làm một người lớn đứng đắn, dĩ nhiên lại cho một đứa trẻ chưa thành niên uống mấy loại nước kỳ quái...”

Cận sở cả mặt đỏ, nhào lên bưng kín miệng của tôi.

“Đây không phải là cực kì tốt à” Nguyên ca cười hì hì nói, “Là ‘thực sắc, tính dã’, đây chính là chính cậu nói đó nha.”

“Anh không sợ gây chết người sao?” Tôi đem Cận Sở ấn vào lồng ngực mình, động viên sờ sờ đầu.

“Không thể nào đâu.” Nguyên ca nói, “Hai người các cậu nhìn ánh mắt của đối phương xem, so với mặt ong mà mẹ anh đây cất còn ngọt hơn, chỉ có tên thằng nam Chu Sâm này là ra đa bị trực trực nhìn không ra

thôi. Hơn nữa anh cũng không có bỏ thuốc cậu, chỉ là cho một chút thành phần trợ hứng mà thôi... Mà nói mới nhớ, kết quả thế nào?”

Tôi nói: “Còn có thể thế nào?”

Cận Sở bắt đầu giấy dựa, muốn che miệng tôi lại.

Chu Sâm nói: “Tôi không thắng!”

Sau đó bọn họ liền nhảy đến vấn đề thắng hay không thắng tranh luận một hồi, nói một cách thông tục chính là ‘lôi chuyện cũ’ ra tranh luận.

Đột nhiên tôi cảm thấy, hai người bọn họ rất xứng đôi đũa chừ.

Trước lễ Giáng sinh một ngày, Nguyên ca gọi điện thoại cho chúng tôi, nói muốn mời chúng tôi ăn cơm.

Có vẻ như Chu Sâm không ở trong cửa hàng, Nguyên ca đang ngậm ống hút, buồn bực ngán ngẫm uống trà sữa, nhìn thấy chúng tôi tới thì ánh mắt sáng lên, chỉ vào cây thông Noel cao cao trong quán và một chồng hộp quà vút lư ta lung tung trên bàn, nói: “Trang trí cây thông xong, hai đứa có thể chọn quà trước.”

Tôi dời cái thang lại đây, trèo lên trên cao treo móc đồ trang trí lên ngọn cây. Cận Sở thì ở phí dưới, đem từng cái đồ trang trí đặt trong hộp ở trên bàn đưa cho tôi.

“Sâm ca đâu rồi? Anh không đến chơi Giáng sinh với anh sao?” Tôi thuận miệng hỏi.

Nửa ngày cũng không có câu trả lời, tôi đang muốn quay đầu lại xem thì Cận Sở gõ gõ xuống cái thang, ra hiệu tôi tiếp cái hộp.

Tôi treo hộp quà nhỏ lên cây, Cận Sở ra dấu tay nói tôi không nên hỏi nhiều như vậy, Nguyên ca thoát nhìn đang khổ sở.

Tôi sờ sờ mặt của cậu ấy, cậu ấy nghiêng đầu, cà cà lên tay tôi.

Tôi rất thích cậu ấy làm những hành động có ý làm nũng như thế này, những lúc thế này đều khiến tâm tình của tôi trở nên vô cùng mềm mại, lại giống như bỗng nhiên rơi vào bên trong miếng bơ ngọt ngào.

Tôi từ trên chiếc thang nhảy xuống, Cận Sở cũng chậm rì rì leo xuống, đi rửa tay rồi đến nhà bếp nấu sữa bò.

Tôi đi loang quanh ở phía sau cậu ấy, cậu ấy tiện tay mang mũ đầu bếp lên đầu tôi, rồi ra hiệu tôi giúp cậu ấy khuấy bơ.

Những lúc tâm tình không tốt, ăn một chút đồ ngọt sẽ tốt hơn. Cậu ấy nói.

“Lúc tâm tình không tốt, ăn cậu tương đối hữu hiệu.” Tôi ghé vào lỗ tai cậu ấy nhỏ giọng nói.

Bên tai của cậu ấy hiện lên một tầng đồ ửng, tròn to hai mắt trừng tôi, như một chú mèo con giương nanh múa vuốt. Một chút lực uy hiếp cũng không có.

Tôi cười lên hai tiếng, đến gần hôn một cái lên khóe môi của cậu ấy.

Cận Sở làm một phần bánh pudding bơ đơn giản cho Nguyên ca, tôi không biết ăn một chút đồ ngọt có thật sự giúp điều tiết tâm tình hay không, nhưng ít nhất sau khi Nguyên ca ăn xong, tâm tình thoát nhìn cũng không tệ lắm, có ý muốn mời chúng tôi ăn sườn bò.

“Không phải anh bảo hai đứa chọn rồi sao? Không chọn thì anh đây chọn.” Anh ấy từ trên cây Noel đơn giản thô bạo giật xuống hai cái hộp mà chúng tôi treo lên lúc trước, giơ tay ném qua, “Quà Giáng sinh, về nhà rồi mở.”

Đồ ném tới ngoại trừ hai cái hộp còn có chìa khóa của cửa hàng, “Giúp anh khóa cửa, anh đi lái xe lại đây.”

Tôi tắt hết đèn trong cửa hàng rồi đóng cửa hạ chốt.

Đứng ở cửa chờ cùng Cận Sở trong giây lát, một chiếc Marserati màu đỏ từ trong hẻm đi ra, dừng trước cửa tiệm, cửa xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt quen thuộc, Nguyên ca.

“Lên xe.” Anh ấy nói.

“Màu sắc thật kiều ngạo.” Tôi thở dài nói.

“Anh đây lúc còn trẻ so với bây giờ kiều ngạo hơn nhiều.” Nguyên ca từ gương chiếu hậu liếc mắt nhìn tôi một cái, trên mặt mơ hồ mang theo ý cười, “Nếu nhóc ra đời sớm hơn mấy năm, nói không chắc còn có cơ hội chiêm ngưỡng một chút phong thái năm đó của anh đây.”

Tôi bĩu môi: “Nói cứ như bây giờ anh già lắm rồi í.”

“Chứ cậu thấy anh tầm bao nhiêu?” Nguyên ca nhú mày.

“Em thấy anh giống như sinh viên khổ cực nửa đường bỏ học đi làm ấy.” Tôi thành thực trả lời, “Sâm ca thì một thân tinh anh, tương đối giống như một người thành công.”

Nguyên ca cười ha hả. Con mắt của anh ấy dài nhỏ, đuôi mắt hơi xếch lên, thời điểm không cười thoát nhìn có chút lạnh, lúc cười lên lại có chút ý tứ khinh bạc. Tuy rằng rất đẹp, nhưng nếu chỉ nhìn ánh mắt, quả thực không giống người tốt.

Nhưng mà tốt ở chỗ gương mặt của anh ấy lại có thể trung hòa được điểm này, đem lãnh ý nhu hòa thành lạnh nhạt, cũng đem ý tứ ngả ngớn hóa thành đẹp đẽ. Điểm đáng nói tới là anh ấy có một gương mặt nổi bật lên sự trẻ trung, thậm chí khuôn mặt còn mang theo vài phần trẻ con.

Nguyên ca cười nửa ngày, quay đầu hỏi Cận Sở: “Tiểu Cận, nhóc nói xem, nhóc cảm thấy anh với Sâm ca tầm bao nhiêu?”

Cận Sở suy nghĩ một chút, hai cái tay đều giơ số hai, sau đó chỉ Nguyên ca.

“Vậy còn hần thì sao?”

Hai mươi tám. Cận Sở trả lời.

Cũng không khác biệt với tôi lắm.

“Không đúng nha.” Nguyên ca cười nói, “Anh đây so với các cậu lớn hơn cũng tầm tầm một giáp, còn Chu Sâm hần năm nay mới hai mươi lăm thôi.”

“Hơn nữa trọng điểm là, có thể anh so với hần còn nhiều tiền hơn, hần mới là cái sinh viên khổ cực ... À không đúng, bây giờ phải là khổ sai của gia tộc đi.”

8. Chương 8

Nguyên ca mang chúng tôi đến một nhà hàng được trang trí khá là khiêm tốn, như mà giá cả ngược lại chẳng khiêm tốn một chút nào, có thể nói là đắt gấp mười lần cứ như vàng vậy, mà chân chính thì bàn ăn kia đúng là đắt gấp mười lần bữa ăn bình thường, một bữa cũng tốn gần bằng tiền cơm hai tháng của tôi rồi.

Tôi yên lặng mà xếp Nguyên Cừu vào cùng hàng với mấy người có tiền.

Ánh đèn của phòng ăn vừa đúng độ sáng, các khách nhân nhỏ giọng trò chuyện, khúc dương cầm nhẹ nhàng mềm mại du dương trong đại sảnh.

Tôi chống gối tai lên nghe vài câu, Nguyên ca nói: “Là Giác Mơ Chiều (nhạc nhẹ).”

“Em có chút tin tưởng anh là thiếu gia nhà có tiền rồi.” Tôi nói.

Anh ấy nghe vậy cong cong mắt, lộ ra một chút ý cười không rõ ràng.

Tôi cắt sườn bò thành những miếng nhỏ chỉnh tề, rồi đổi đĩa thức ăn cho Cận Sở.

Nguyên ca lười biếng dựa vào trên ghế sa lon, ăn sữa chua phô mai đông lạnh, còn không quên trêu chọc chúng tôi: “Hai nhóc có chút lương tâm có được hay không, đúng là làm mù mắt chó độc thân rồi, đặc biệt là với người đã giúp hai đứa nối tơ là anh đây.”

Tôi đánh giá anh ấy, cảm thấy được tâm tình của anh ấy lúc này rất tốt, vì vậy nói đùa: “Nếu anh lười cắt thì có thể nói em làm giúp, em đây rất là tôn kính trường bối nha.”

Tôi chỉ là thuận miệng nói một chút, cho là anh ấy cũng chỉ là tùy tiện nghe một chút, mà sự thực chứng minh anh ấy so với tôi nghĩ không biết xấu hổ hơn nhiều.

Anh ấy ăn xong miếng cuối cùng của điểm tâm ngọt, không chút khách khí bưng lấy đĩa sườn bò mà tôi đã cất gọn gàng, sau đó đem đĩa của anh ấy ném cho tôi.

Tôi yên lặng cắt đĩa sườn bò thứ ba, nghĩ thầm đĩa sườn bò này so với tôi còn quý giá hơn đi, không thể ném lên mặt anh ấy được.

Lãng phí là điều không nên nha, tôi chính là một thanh niên tốt, là một quản gia cần kiệm nha.

“Tiểu Cận năm nay lớp 12 rồi ha.”

Bên này tôi thì đang tốn công mất sức hành hạ đĩa sườn bò, bên kia Nguyên ca đã bắt đầu cùng Cận Sở tá gẫu.

“Đã suy nghĩ sẽ thi đại học nào chưa?”

Cái vấn đề này tôi cũng muốn biết, tôi nghiêng đầu nhìn cậu ấy.

Cậu ấy cũng nghiêng đầu quay sang nhìn tôi.

“Hai nhóc nhìn tới nhìn lui như vậy sẽ nghĩ ra được cái gì sao?” Nguyên ca gõ gõ cái đĩa.

Hành vi của anh ấy vốn thô lỗ cuối cùng lại biến thành tính không thận trọng, thực sự khiến người khác không thể chỉ trích được.

Cận Sở quay đầu lại, lắc lắc đầu một cái, rồi lại gật gật đầu.

“Cậu ấy nói, không nghĩ ra là muốn lên trường đại học nào. Thế nhưng, chỉ muốn được ở một nơi càng gần với em thêm một chút lại càng tốt.” Tôi hảo tâm phiên dịch lại một lần.

Nguyên ca rất kinh ngạc: “Nhóc là người phụ họa sao? Sao mấy cái này cũng biết vậy.”

“Không phải nha.” Tôi nâng tay sờ sờ mái tóc ngắn mềm mại của Cận Sở, cười nói: “Bởi vì em cũng nghĩ như vậy.”

Cận Sở đỏ mặt, sau đó cậu ấy nắm lấy tay của tôi, nhẹ nhàng hôn một cái lên lòng bàn tay tôi.

“Nhìn thấy hai nhóc như vậy, cảm thấy đúng là tuổi trẻ thật tốt.” Nguyên ca cảm thán.

Cận Sở khua tay múa chân mấy cái, tôi nói: “Cậu ấy nói anh cũng còn rất trẻ.”

“Không giống nhau, tâm già rồi, cho dù bề ngoài có trẻ đi nữa cũng vô dụng.” Nguyên ca nói, “Thật muốn được quay trở lại thời điểm mới mười bảy, mười tám tuổi.”

“Trở về để thi đại học thêm một lần nữa sao?” Tôi nói.

“Nói tiếng người với nhóc có phải là còn khó hơn lên trời không?” Nguyên ca cười mắng, “Hiện tại anh cho nhóc cơ hội nói lại, gợi ý là ‘luyện ái’”

Tôi biết nghe lời nói lại: “Là muốn cùng với Sâm ca nói chuyện ‘luyện ái’ sao?”

Nguyên ca giận quá hóa cười: “Lúc anh đây mười bảy mười tám tuổi, hần còn đang học tiểu học đó.”

“Giả thiết nếu anh trở lại thời điểm mười bảy tuổi.” Tôi khoát tay một cái: “Như vậy anh ấy hần là mười ba tuổi. Bình thường mười ba tuổi đã là năm nhất sơ trung rồi.”

“Ồ.” Nguyên ca mặt không thay đổi nói, “Không quản là hần năm nhất sơ trung hay là năm nhất đại học, anh đây đều không muốn cùng hần nói chuyện luyện ái.”

Tôi cũng gật gật đầu: “Nhìn ra được, anh bây giờ cũng tâm lực quá mệt mỏi rồi.”

“Đó là bởi vì nhóc không hiểu tiếng người, anh đây phiên dịch rất mệt đấy biết không.” Nguyên ca nói, “Anh thật hy vọng nhóc và Tiểu Cận đổi chỗ một cái.”

“Em cũng nghĩ như vậy.” Tôi rất là tán đồng, “Nếu như em là phù thủy biển thì tốt rồi.”

Nguyên ca sững sốt một chút. Trong lòng bày tay tôi, tay Cận Sở bỗng nhiên nắm thật chặt.

Tôi quay đầu nhìn cậu ấy, cậu ấy cũng nhìn tôi, viền mắt có chút hồng.

“A...” Nguyên ca nói, “Cũng già đầu rồi, vậy mà vừa rồi anh dĩ nhiên mới phản ứng được nhóc mới nói đến nàng tiên cá, nhóc đã lớn đến chừng này rồi mà còn tin mấy câu chuyện đồng thoại à?”

“Xem thêm truyện cổ tích có khả năng trì hoãn sự già yếu.” Tôi nghiêm túc đề nghị, “Lần sau đến nếu thuận tiện em có thể mượn một quyển truyện đồng thoại cho anh, cần không?”

Nguyên ca cười hai tiếng, nói: “Cũng được.”

Ăn xong sườn bò, Nguyên ca lái xe đưa chúng tôi về nhà, Cận Sở nói với tôi muốn mời anh ấy vào nhà uống chút trà, tôi truyền đạt lại ý của cậu ấy, Nguyên ca đồng ý, đem xe dừng ở ven đường, cười nói: “Xem ra anh có thể tự mình đi lấy sách đồng thoại rồi.”

Tiết Định Ngạc trước sau như một, mỗi khi nghe đến tiếng mở cửa liền chạy ra nghênh tiếp, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng bị Nguyên ca nhào tới một cái ôm lấy, kêu gào thê lương muốn tránh thoát, hướng trên người Cận Sở nhào tới.

Nguyên ca vụng về bắt được chân ngắn nhỏ của nó, chà chà nói: “Mập thành như vậy rồi, là mèo Hà Ý nuôi đúng không?”

Tôi cãi lại: “Nhưng là Cận Sở cưng chiều nó.”

Cận Sở sờ sờ, động viên Tiết Định Ngạc, Tiết Định Ngạc nằm yên tĩnh trong tay Nguyên ca, trong cổ học phát ra âm thanh ùng ục ùng ục.

“Cận Sở chính là mẹ ruột.” Nguyên ca cho ra một kết luận, đổi dép lê rồi ôm Tiết Định Ngạc đi vào phòng khách.

Tôi đi vào trong thư phòng tìm sách cho anh ấy, Cận Sở đi vào nhà bếp pha trà sữa. Chờ tôi lấy xong sách trở về, Tiết Định Ngạc đã thành công chạy trốn khỏi ma chướng, Nguyên ca đang nâng cốc uống trà sữa.

“Có hương trà, thế nhưng lại không đắng.” Nguyên ca nói, “Rất đặc biệt, nhóc làm như thế nào vậy?”

Cận Sở cầm giấy bút, tinh tế viết cho anh ấy phương thức chế biến.

Nguyên ca nhìn cậu ấy viết chữ, còn nói: “Chữ nhóc viết khá tốt, đã từng luyện qua thư pháp sao?”

_____. Trước đây có luyện qua. Cậu ấy nói.

Tôi nhìn không được hỏi: “Chữ ‘Phúc’ treo trong thư phòng là cậu viết sao?”

_____. Lúc mới lên sơ trung là viết, sau đó rất lâu cũng không có viết qua.

Cậu ấy ngẩng đầu nhìn tôi, thần sắc rất bình tĩnh. Dưới ánh mắt bình tĩnh ấy, câu hỏi “Tại sao?” liền bị mắc nghẹn trong yết hầu.

Tôi cũng không có hỏi lại.

Nguyên ca chạy vào trong thư phòng xem chữ, kỳ thực tổng cộng chỉ có năm chữ “Cung khoan tín mẫn huệ”, treo trên tường ở phía sau bàn học, lúc ngồi ở chỗ này đọc sách, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy.

Tôi đã xem qua vô số lần, nhưng là xưa nay tôi chưa từng nghĩ tới là do cậu ấy viết. Tôi đột nhiên phát hiện, đối với quá khứ của cậu ấy tôi kỳ thực không biết gì cả.

Sau khi Nguyên ca trở về, tôi và Cận Sở ngồi ở trên ghế sa lon mở quà Giáng sinh mà anh ấy tặng, là hai cái đồng hồ đeo tay giống nhau như đúc, kiểu dáng ngọn gàng, hào phóng, vừa có thể nói là đồ anh em, cũng có thể nói là đồ tình nhân.

Tôi giúp Cận Sở mang vào, cậu ấy nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hỏi tôi liệu chúng tôi chỉ đưa cho Nguyên ca một bình lá trà có phải khó coi lắm hay không.

“Không biết.” Tôi an ủi cậu ấy, “Đối với anh ấy mà nói, thích mới là tốt nhất. Dầu gì Nguyên đán này chúng ta có thể mời anh ấy tới ăn cơm, mấy quyển đồng thoại cũng đưa thêm cho anh ấy.”

Cận Sở liền mỉm cười.

Nguyên ca đối với chúng tôi không chỉ kiêm chức lão bản, mà cũng chính là một người bạn. Còn có thể kèm theo một chút sùng bái vi diệu.

Nói chuyện với anh ấy rất thoải mái. Chính là kiểu, không phải thì không phải, muốn chính là muốn, không muốn thì không muốn, yêu thích liền là yêu thích, chán ghét chính là chán ghét. Không cần khách khí, không cần vòng vo, đơn giản vừa nhìn là hiểu ngay.

Anh ấy sẽ không xem bạn là một đứa nhỏ mà đối xử qua loa, cũng sẽ là một trưởng bối cho chúng tôi sự chăm sóc thích hợp. Sẽ không dò xét chuyện riêng tư của bạn, cũng sẽ cho bạn những lời khuyên đúng trọng tâm mỗi khi bạn có chuyện khổ não. Đương nhiên, cuối cùng bạn lựa chọn như thế nào là chuyện của bạn, anh ấy sẽ không bắt bạn đi theo con đường mà anh ấy cho là đúng đắn.

Hồi nghỉ hè, có một cô gái mỗi ngày đều đến quán uống cà phê, có lần nào đó cô ấy cùng anh ấy nói chuyện trên trời dưới đất, hỏi anh ấy nếu như thích một người không nên thích thì nên làm gì.

“Đây là cuộc đời của cô, cũng đâu phải của tôi.” Anh ấy không để tâm nói, “Có nên hay không nên không phải chỉ dựa vào đánh giá của người ngoài dành cho cô, mà cô phải học cách tự mình phụ trách cho chính mình.”

Sau đó cô gái kia liền đỏ mặt tỏ tình, sau đó liền thu về một tấm phiếu ‘là người tốt’, sau đó tôi cũng không thấy cô gái đó đến nữa.

Trong lòng tôi thấy hơi ưu tư, uyển chuyển nhắc nhở anh ấy nói anh ấy mà cứ như vậy sớm muộn cũng đóng cửa. Anh ấy nói cũng không đáng kể, ít nhất so với làm một tên cận bã đùa giỡn tình cảm cả một cô gái còn tốt hơn.

Tôi nghĩ nghĩ, không phải là không thừa nhận anh ấy nói đúng.

Nhưng là sống như những con người hào hiệp, tùy ý cũng sẽ có lúc phải khốn khổ vì tình, có thể thấy được trời đất luân hồi, vô quá khứ có móng tay nhọn luôn là chân lý vĩnh hằng.

Không biết có phải hay không cứ càng tới gần khi thi vào trường cao đẳng, đại học thì thời gian trôi qua càng nhanh, tết năm đó, tôi mới vừa ngủ liền nghe thấy được một chút hương vị của mùa xuân. Cuối tháng giêng liền lặng yên không một tiếng động mà trôi đi khỏi khe hở của thời gian.

Phía sau phòng học có treo trên tường một tờ lịch đếm ngược khoảng cách đến ngày thi đại học, nay chỉ còn có 120 ngày, giờ nghỉ giải lao đã không còn có người nào ở trong phòng học và hành lang đùa giỡn nhau, đi nhà vệ sinh cũng hận không thể cầm đồng hồ bấm giây.

Cả tầng lầu bỗng nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn có những âm thanh trầm thấp thảo luận đề thi với nhau truyền đến, tạo thành một hỗn hợp âm thanh xì xào bàn tán.

Trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ nôn nóng hoặc một loại cảm giác gấp gáp kỳ diệu nào đó, tôi bị bầu không khí như vậy cảm hóa đến có chút sốt sắng, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười an tĩnh của Cận Sở liền chậm rãi bình tĩnh lại.

Cậu ấy thật giống như chưa bao giờ bị tác động bên ngoài ảnh hưởng, như trước dựa theo nhịp điệu cuộc sống yên tĩnh của chính mình.

Tôi hỏi cậu ấy là không thấy sốt sắng sao, cậu ấy nói không.

Tôi hỏi cậu ấy không sợ thi đại học sao, cậu ấy nhẹ nhàng cười rộ lên, sau đó lắc đầu.

Tôi hỏi cậu ấy lẽ nào không có thời điểm nào mà cậu ấy thấy căng thẳng sao?

Cậu ấy nói có, chờ tôi hỏi lại, cậu ấy liền không có trả lời, chỉ là cười đáp lại.

Mà tôi cuối cùng cũng thua trận dưới nụ cười của cậu ấy.

Học kỳ hai của lớp mười hai, trường học cưỡng chế bắt ở lại trường học giờ tự học buổi tối, mỗi ngày chín giờ rưỡi mới được về nhà. Sau một ngày học tập mệt mỏi, mò xuống dưới căng tin ăn một chút cơm căn bản không có tác dụng, vì vậy trên đường về nhà tôi đều cố ý đi vòng tới phố ăn vặt, cùng cậu ấy ăn tô mì, ăn xong mới đạp xe chở cậu ấy về nhà.

Cậu ấy ngồi ở phía sau, vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng của tôi. Có lúc tôi giả trò đùa dai hồi bé, mỗi khi xóc nảy cậu ấy đều theo bản năng mà ôm sát tôi, có một loại hương hoa không biết tên mềm nhẹ theo gió đêm từng trận truyền đến, cùng với tiếng sâu tình tế kêu to, những lúc khí trời tốt cconf có thể kèm theo ánh sáng của những vì sao ngút trời.

Đó là mùa xuân ôn nhu nhất cũng ngắn ngủi nhất trong trí nhớ của tôi.

Mùa xuân đi qua, sau tháng năm này cũng đã đi đến cuối con đường, rất nhanh thôi chúng tôi liền nghênh đón kì thi đại học.

Hai ngày này nhiệt độ rất cao, còn thổi gió rất mạnh, nóng bức mà ẩm ướt. Nguyên ca cố ý đóng quán cà phê, lái xe tới đưa đón chúng tôi đi thi.

“Không cần phải sốt sắng, cứ thuận theo tự nhiên là được.” Đây là lần đầu tiên Nguyên ca học theo giọng điệu của các bà, các mẹ dặn dò chúng tôi. “Cứ làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời, thi xong thì không cần phải suy nghĩ gì nữa, ngày mai là ngày cuối cùng, thi xong anh sẽ dẫn hai đứa đi ăn ngon.”

Tôi nhịn xuống không cùng anh ấy cãi nhau, ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Kiểm tra lại xem phiếu dự thi và chứng minh thư đã mang theo hay chưa? Bút chì, thước, tẩy tất cả đều đã chuẩn bị xong cả chưa? Mua nước chưa?”

Dưới ánh mắt ân cần của anh ấy, chúng tôi đem tất cả mọi thứ một lần nữa kiểm tra một lần lại một lần.

Anh ấy đưa mắt nhìn chúng tôi vào phòng thi, thi xong đi ra thấy xe của anh ấy còn ở chỗ cũ chờ. Anh ấy chở chúng tôi về nhà ngủ trưa, đi đến quán cơm đóng gói mấy món thanh đạm để giữa trưa rồi ăn, cả lúc ngủ trưa nhiệt độ máy điều hòa đều là do anh ấy điều chỉnh.

Nếu như không phải lớn đến bây giờ cũng không có một chút điểm nào tương tự, không thì tôi đã muốn hoài nghi anh ấy thực sự là anh trai ruột của tôi hoặc là của Cận Sở.

Dưới sự chăm sóc chu đáo tỉ mỉ của anh ta, chúng tôi nơm nớp cẩn trọng vượt qua kì thi đại học, ngày cuối cùng thi xong trên bàn cơm anh ấy đặt một két bia, nói là muốn mừng chúng tôi rất cũng cũng đã trải qua một giai đoạn nhân sinh có kết thúc mỹ mãn.

Tôi nói với anh ấy: “Nguyên ca, sau này anh sẽ là anh trai của em và Cận Sở, chờ anh già rồi chúng em nhất định sẽ hiếu thuận với anh.”

Anh ấy uống cạn một ly bia, nói anh ấy còn chưa có già đâu. Còn nói cho cùng vẫn bị bọn tôi chiếm tiện nghi, trước đây không biết có bao nhiêu người muốn làm em trai của anh ấy nha.

Tôi nói cái này không giống nhau, chúng tôi bây giờ hay sau này đều muốn làm. Anh ấy liền cười, vuốt đầu chúng tôi rồi nói các bảo bối thật ngoan.

Xưng hô rất buồn nôn, nhưng là ngữ khí của anh ấy lại nghiêm túc mà ấm áp. Tôi cảm thấy mũi mình có chút chua.

9. Chương 9

Ngày thứ hai thi xong, lớp chúng tôi tổ chức liên hoan tập thể. Tôi đạp xe chở Cận Sở, thái độ cùng lần tụ hội trước tuyệt nhiên bất đồng.

Tôi nghĩ nếu như tất yếu phải như vậy, tôi cũng không ngại ở trước mặt tất cả mọi người gây náo loạn.

Có lẽ là không khí biệt ly sầu não quá mức nồng nặc, nụ cười trên mặt mỗi người đều rất cạn, lại đều rất chân thành. Bình an ăn xong một bữa cơm, lại cùng với đại bộ đội liên tục chiến đấu ở các chiến trường KTV.

Nói thật là tôi không hề muốn đi, ngược lại cũng không có gì hay. Thế nhưng lớp phó học tập cao hứng tới tìm chúng tôi rủ chúng tôi đi cùng, tôi cảm thấy được Cận Sở coi cậu ta là bạn bè.

Trong phòng bao âm nhạc đình tai nhức óc, micro bị người này truyền đến truyền đi, cả lớp phó học tập ngũ âm không hoàn chỉnh cũng rống lên hát. Một câu ca từ cũng hát không rõ, vi diệu ở chỗ mọi người nghe xong còn cho cậu ta một tràng pháo tay cổ vũ.

Thời điểm micro truyền tới trong tay tôi, bài hát đang phát là “Những bông hoa đỏ”, một cái micro khác đang nằm trong tay một nữ sinh khác, hát đến một nửa liền tự động ngắt. Tôi tựa vào trên ghế salon, nhẹ nhàng nắm tay cậu ấy hát hoàn chỉnh bài hát.

Cậu ấy vẫn luôn nhìn tôi, điều này khiến tôi rất muốn hôn cậu ấy.

Hát xong tôi đem micro đưa cho người kế tiếp, lôi kéo cậu ấy đi ra ngoài, ở phía sau lớp phó học tập gọi chúng tôi, tôi nói đi phòng rửa tay một chút rồi sẽ quay trở lại.

Cậu ấy không rõ vì sao lại bị tôi kéo đến phòng rửa tay, tôi giữ cửa che lại, đề cậu ấy vào bồn rửa tay, ở trước gương nhiệt tình hôn cậu ấy.

Cậu ấy không biết làm sao, rất hồi hộp, rất nhanh liền bị tôi hôn đến run chân, nửa người đem trọng lượng áp đến trên người tôi, ánh tay tôi ôm lấy thắt lưng cậu ấy.

Tôi đem cậu ấy ôm vào lồng ngực, cực kỳ tự nhiên bật thốt lên: “Cận Sở, mình yêu cậu.”

Nói xong chính tôi cũng run lên một hồi, tôi không biết mình vì sao lại đột nhiên nói cái này, ba chữ kia thật giống như vẫn luôn chờ đợi ở nơi đó, thời cơ đã đến liền tự bản thân chui ra.

Lại tự nhiên giống như mùa xuân đến, thì bên trong dòng sông là tuyết tan, những bông hoa xuân nở rộ.

Cậu ấy trầm mặc ôm chặt tôi, cánh mũi ướt át hô hấp phảng phất trên cổ tôi.

Tôi và cậu ấy cầm tay nhau đi về phía lô ghế riêng, trong phòng ‘quần ma loạn vũ’, không có ai chú ý tới chúng tôi hai tay đang nắm lấy nhau. Nếu có chú ý tới, thì giờ khắc này đã trở thành một việc nhỏ không quá quan trọng.

Chỉ thời khắc này người chú ý đến chúng tôi chỉ có lớp phó học tập, cậu ta liên tiếp dùng ‘Này này này’ để biểu đạt nội tâm kinh ngạc của mình, khi được tôi khẳng định thì lắp ba lắp bắp nói ‘Thật thật tốt.’ để tổng kết cảm thụ của mình.

Tôi không chút khách khí hướng cậu ta nhếch miệng nở nụ cười: “Cảm ơn.”

Sau ngày đó, rất nhiều người ở trong cuộc đời của tôi sau này cũng không có gặp lại, trong đó có bạn nữ đã từng dựa vào trò ‘Đại mạo hiểm’ để biểu đạt tình cảm với tôi sau lại bị tôi khéo léo từ chối. Dù, từ rất lâu tôi liền hiểu được, duyên phận vốn chính là sợi dây mỏng manh, dễ dàng đứt đoạn, thời điểm vừa đến sẽ đường ai nấy đi, không gặp lại nhau nữa, lại vẫn có một loại cảm giác thương cảm khó giải thích được.

“Nhóc chính là ăn no rửng mỡ nghĩ quá nhiều.” Nguyên ca cũng không thèm ngẩng đầu lên, cầm cú chơi điện thoại di động, “Muốn là mỗi người đều lưu lại lời nói người ngày lễ ngày tết đến đưa nhiều ít lễ a, chân cũng phải chạy đoạn.”

Tôi không thể không thể thừa nhận lại lần nữa, những lời Nguyên ca nói phần lớn đều có đạo lý.

Sau khi thi đại học xong, Nguyên ca đã dành ra hai ngày nghiên cứu làm sao để lấp vào tờ giấy ‘nguyện vọng’, nghiên cứu xong anh ấy quyết định triệu tập mở hội nghị gia đình, dò hỏi xem nguyện vọng của tôi và Cận Sở.

“Tốt nhất là có thể học chung một trường.” Tôi nói, “Không thì ít nhất phải ở cùng một thành phố.”

“Anh là hỏi nhóc muốn học ngành gì! Không phải hỏi nhóc muốn làm sao để thuận tiện cho việc yêu đương!” Nguyên ca vỗ bàn.

“Bình tĩnh bình tĩnh.” Tôi nói, “Em nghĩ có lẽ là.. tài chính? Kỹ thuật công trình? Mà ban ngoại ngữ ngành trung văn cũng được lắm?”

Nguyên ca: “...”

Anh ấy quyết định không thêm đề ý tới tôi, quay sang hỏi Cận Sở trước: “Cận Sở, nhóc thì sao?”

Cận Sở viết hai chữ: Lịch sử.

Cậu ấy thi đại học được điểm rất cao, Nguyên ca nói cậu ấy không cần thiết phải chọn chuyên ngành ít được lưu ý tới, cậu ấy chỉ lắc đầu, nói cho chúng tôi biết khi còn sống ba mẹ cậu ấy là giáo sư hệ lịch sử. Lý do này đầy đủ đến không chèn vào đâu được, trực tiếp quyết định được một nửa kết quả.

Còn một nửa kết quả kia là ở chỗ tôi, Tôi khá hứng thú với việc vẽ vời thiết kế đồ họa, sau khi tìm hiểu một phen tôi quyết định báo hệ thiết kế cùng trường đại học với cậu ấy.

Nguyên ca ai thán rất lâu, nói chúng tôi cứ như vậy nhất định không phát được tài, may mắn nhà anh ấy giàu có đầy đủ, không lo việc dưỡng lão.

Tôi nói dừng hoảng hốt nha, lúc đó giúp anh ấy trang trí cửa hàng một chút, bảo đảm tài nguyên cuộn cuộn, tiền tới tay đếm đến mỏi.

Anh ấy nói: “Cút cút cút!!! Hai đứa bây đây là đi học trộm mộ với học xem phong thủy đấy à.”

Tôi cười ha ha, sau đó nghe lời đi ra sau bếp làm sườn heo.

Kỳ nghỉ hè cuối cùng của những năm cấp ba, tôi và Cận Sở cùng nhau đi dạo hết thành phố này, từ phố lớn đến ngõ nhỏ, không bỏ qua một nơi nào.

Tôi chỉ mới chuyển tới nơi này được hai năm, còn cậu ấy thì lâu hơn tôi một chút.

Ba mẹ cậu ấy đều sinh ra tại thành phố này, sau lại ở thành phố khác lần đầu gặp gỡ, sau đó kết hôn. Có thể thấy duyên phận thật sự là một thứ rất kỳ diệu.

Khi còn bé, cậu ấy đã cùng ba mẹ trở lại đây mấy lần, căn nhà ở trên con đường nhỏ đó lúc trước là văn phòng của bà ngoại cậu ấy. Sau đó bà qua đời, chìa khóa để lại cho mẹ cậu ấy. Đến khi bà mẹ cậu ấy cũng biến mất, cậu ấy đã một mình trở lại đây.

Tôi hỏi cậu ấy tại sao lại trở lại đây?

Cậu ấy nói cậu ấy không biết, chính là có một ngày cậu ấy tỉnh dậy, đột nhiên cảm thấy nên trở lại thăm nơi đây một chút. Sau đó lại không muốn rời đi.

Tôi cười nói, nói không muốn đi chính là đang chờ tôi.

Lúc nói lời này chúng tôi đang ngồi xõm bên rìa đường dưới bóng cây ăn kem, cậu ấy quay đầu lại nhìn tôi, tôi đến gần hôn cậu ấy, giữa răng môi đều tràn ngập vị kem ngọt ngào.

Nói đến cũng thật kỳ quái, chúng tôi rõ ràng không phải lớn lên ở đây, lại không hẹn mà cùng xem nơi này là quê hương. Tô Thức có nói: “Nơi ta an lòng chính là quê hương của ta, e rằng điều này là bởi vì chúng ta đều đem trái tim mình đặt tại nơi đây.”

Chúng tôi không đứng ở đầu đường cuối ngõ ôm hôn, nắm tay nhau ở trong hẻm nhỏ chui tới chui lui, đi ngang qua rất nhiều quán nhỏ, gặp phải liên có ý đi vào đi dạo một chút.

Ở phía bắc thành phố có một cửa hàng gia đình bán bánh bột gạo ăn cực kỳ ngon, phía đông thành phố có một cửa hàng bán đĩa hát, ở đó tôi tìm được rất nhiều đĩa than không còn được xuất bản nữa. Những lúc đi mệt, chúng tôi sẽ ghé vào một quán nước ven đường uống trà sữa, có lúc cậu ấy sẽ cùng tôi nói về quá khứ của cậu ấy, giọng điệu rất ôn hòa, trên mặt mang một nụ cười hoài niệm.

Tôi biết rất nhiều chuyện mà mình chưa từng được biết về quá khứ của cậu ấy. Tỷ như vào mừng hai năm ấy ba mẹ cậu ấy rời đi, tỷ như trong trận tai nạn xe cộ kia cậu ấy mất không chỉ có ba mẹ, mà còn có cả giọng nói của mình, lại tỷ như cậu ấy đã từng rất thống khổ, nỗ lực uống thuốc ngủ tự sát, nhưng là không có thành.

Lúc cậu ấy nhắc lại những chuyện này, thần sắc trên mặt đều rất hơi hợt, nhưng tôi lại nhớ tới đoạn thời gian tôi sinh bệnh năm đó, cậu ấy vẫn luôn một tác cũng không rời, ở bên bảo vệ tôi, trong đêm khuya lặng lẽ lại gần nhìn tôi, ôn nhu chạm vào đầu ngón tay của tôi.

Tôi ‘hậu tri hậu giác’ ý thức được, e rằng lúc ấy cậu ấy so với tôi còn sợ hơn.

Tôi không có cách nào thay đổi những chuyện đã qua đi, chỉ có thể nắm chặt lấy tay cậu ấy, lại một lần nữa nói cho cậu ấy biết: “Mình nhất định sẽ đối tốt với cậu.”

Cậu ấy mỉm cười với tôi, trong đôi mắt chứa đầy sự ôn nhu.

Tháng tám đã qua hơn nửa, chúng tôi bắt đầu chuẩn bị hành lý, Nguyên ca giống như con gà mái che chở đàn con một cách kỹ lưỡng, cứ lải nhải mãi thôi, lo lắng chúng tôi không mang theo cái này không mang theo cái kia. Anh ấy nhét vào trong hành lý nào là khăn mặt, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, sau đó lại nỗ lực nhét thêm cho chúng tôi một cái phích nước, tôi thật sự cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, lại nói với anh ấy mấy cái này đến đó mua sẽ tốt hơn.

Chu Sâm ở bên cạnh chưa xót nói: “Lúc trước tôi đi đại học, có thấy em để ý đến vậy đâu.”

Chu Sâm là sau lễ Giáng sinh năm ngoái mới cùng Nguyên ca ở cùng một chỗ, nghe đâu là vì vào lễ giáng sinh năm ngoái anh ta bị ba mẹ lừa gạt đi xem mắt, nhịn không được cùng cha mẹ come out, kết quả là bị đuổi ra khỏi gia tộc. Nguyên ca không thể không xuất phát từ tình thần chủ nghĩa nhân đạo, tạm thời thu lưu anh ta, sau đó không cần thận lưu luôn trên giường.

Vốn trong lòng tôi nghĩ mấy cái gì đó đều là mượn cớ, nghĩ thông thì cứ việc nói thẳng có phải tốt hơn không.

Nguyên ca đánh một cái lên gáy anh ta, giáo huấn: “Cuộc sống dưỡng lão sau này của chúng ta đều dựa vào tương lai của hai đứa chúng nó cả đấy. Đương nhiên bây giờ phải chăm sóc cho thật kỹ.”

Không biết có phải vì ‘cuộc sống dưỡng lão sau này đều dựa vào chúng tôi’ đã lấy lòng anh ta, Chu Sâm rất sẵn lòng đồng ý cùng anh ấy lái xe đưa hai người chúng tôi đi đến thành phố T, biểu tình dương dương đắc ý của anh ấy không khác gì Tiết Định Ngạc lúc được người khác vuốt lông cả. Tôi cảm thấy nghề nghiệp của Nguyên ca lúc trước hẳn là người huấn luyện thú.

Hồi đầu tháng tám tôi đã đem Tiết Định Ngạc đến quán cà phê của Nguyên ca, từ khi được Nguyên ca đút cá khô nhỏ cả một tuần lễ, nó đã hoàn toàn từ bỏ cha đẻ của nó, phần đầu quên mình đầu nhập vào cái ôm ấp của Nguyên ca.

Tuy rằng bề ngoài nó có chút xấu, nhưng vẫn không có ít khách hàng đưa đồ chơi đến cho nó. Nguyên ca nói đây chính là cái gọi là xấu đến nơi sâu xa tự nhiên mạnh.

Tôi thấy nó chả có một chút gì gọi là manh cả, nó chính là một con mèo có đôi mắt ‘tiểu bạch’, có Cận Sở quên mất cha, có cá khô nhỏ cha mẹ cũng không cần.

Nửa tháng cuối cùng của kỳ nghỉ, tôi và Cận Sở ngoại trừ thỉnh thoảng đến quán cà phê hỗ trợ, thời gian còn lại đều ở trong nhà.

Ghế sofa, thảm trải sàn, nhà bếp đều bị chúng tôi lặn qua lặn lại một lần, tôi vừa nghĩ tới chuyện sau khi tựu trường liền không thể nhìn thấy cậu ấy, liền thời thời khắc khắc cảm thấy không được thỏa mãn.

Cậu ấy không biết nói chuyện, làm được cũng chỉ là dùng đôi mắt ngập nước cầu khẩn nhìn tôi, đáng đáp đáng thương, lại làm cho đáy lòng tôi càng tràn ngập dự vọng.

Tôi khắc chế muốn đem cậu ấy làm hư dự vọng, cúi đầu ôn nhu hôn hôn lên đôi mắt của cậu ấy.

Đảo mất một cái đã đến cuối tháng tám rồi, Nguyên ca không nỡ để chúng tôi mang theo một đồng hành lý lớn chen chúc lên tàu hỏa, bắt Chu Sâm xin nghỉ, lái xe đưa chúng tôi đi.

Thời điểm đi theo hướng dẫn tìm được trường học thì đã bốn giờ chiều rồi, ký túc xá của hai hệ nằm cách xa nhau, chỉ có thể đến ký túc xá gần đây nhất cũng là ký túc xá của tôi cất hành lý, sau đó mới đến ký túc xá của cậu ấy.

Tình cảnh bốn cái đại nam nhân đồng thời đi vào ký túc xá cùng một lúc đúng là rất hiếm thấy, đặc biệt là Nguyên ca cùng Sâm ca đứng giữa một đám thúc thúc, a di bốn mươi, năm mươi mới biết quả thực là hạc trong bầy gà có tồn tại.

Tôi là người đầu tiên đến phòng túc xá, chọn một cái giường bên cạnh cửa sổ rồi qua loa trải chăn, đem đồ vật tất cả đều nhét vào trong tủ.

Trong phòng túc xá của Cận Sở đã có người, thấy bốn người chúng tôi lần lượt đi vào, cái bạn nam sinh cao cao gầy tong gầy teo kia nghi ngờ đi ra ngoài cửa liếc nhìn danh sách dán trên cửa, buồn bực nói: “Là tên của tôi mà? Các cậu có đi nhầm hay không vậy?”

Nguyên ca nói: “Không nhầm không nhầm, tôi là đưa con trai tới.”

Nam sinh giật mình nhìn anh ấy chằm chằm, sau đó đem chúng tôi từng người nhìn qua một lần, lấp ba lấp bắp hỏi: “Con trai?”

Nguyên ca câu môi nở nụ cười, đem Cận Sở lôi đến, cánh tay đập trên vai cậu ấy, nói: “Đây là con trai của chú, Cận Sở. Nó không thể nói chuyện. Chính là câu sao nghĩ vậy không thể nói chuyện, hi vọng cháu có thể chăm sóc nó giúp chú.”

Cận Sở hướng đối phương gật gật đầu, nở nụ cười.

Tôi trải chăn cẩn thận, sau đó quay đầu lại cùng với nam sinh kia hỏi thăm một chút: “Xin chào, mình là Hà Ý, là sinh viên năm nhất hệ thiết kế. Hai người này là anh trai của mình và Cận Sở, không phải là baba gì đó đâu.”

Nam sinh vội vàng bắt tay tôi, nói: “Chào cậu chào cậu, mình là Tạ Dương, mình còn tưởng... Các anh của cậu thoát nhìn cùng các cậu tuổi tác xấp xỉ nhau nhỉ.”

Cận Sở đem hành lý sắp xếp ổn thỏa xong, Nguyên ca nói ở lại ăn cơm tối rồi mới đi, thuận tiện kéo theo bạn cùng ký túc xá của Cận Sở.

Cơm nước xong Nguyên ca và Chu Sâm chở chúng tôi đến trước cổng trường, lưu luyến không rời căn dặn chúng tôi đừng quên thường gọi điện thoại về nhà. Trong suốt bữa cơm ngắn ngủi này, Tạ Dương nghe Nguyên ca nói đến ngắt ngảy con gà tây, thề son sắt bảo đảm sẽ chăm sóc tốt Cận Sở, kiên trì việc nhắc nhở Cận Sở phải thường xuyên gọi điện về nhà. Cũng không có giấu lại Cận Sở có gọi điện thoại cũng vô dụng.

Tôi ôm lấy Cận Sở, cuối cùng hướng bọn họ phát phát tay, nói: “Lên đường bình an, về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho em. Đừng quên cho Tiết Định Ngạc ăn.”

Nguyên ca hướng chúng tôi ném một cái hôn gió, khởi động xe, rất nhanh bọn họ liền tụ hợp vào trong dòng xe thật dài, lại như một giọt nước tụ hợp vào biển rộng, rất nhanh liền biết mất.

Mà tôi biết giọt nước kia có tồn tại, là không đồng dạng như vậy, có một sợi dây vô hình gắn kết giữa tôi và nó.

10. Chương 10

Lúc đưa Cận Sở trở về, tôi thuận tiện ghé thăm ký túc xá của bọn họ một chút, gặp được hai người còn lại trong ký túc xá.

Một người thoát nhìn hào hoa phong nhã, vóc dáng so với Cận Sở còn nhỏ hơn. Một người khác khuôn mặt hàm hậu, nhìn như là cái đồng Bắc lão gia nhóm.

Tôi cùng bọn họ khách sáo với nhau vài câu, đem phần bánh ngọt xách về chia cho họ, lần thứ hai nói rõ tình huống của Cận Sở cho bọn họ biết, đồng thời mong bọn họ sẽ trông nom cậu ấy.

Kỳ thực tôi biết cậu ấy có thể tự mình xử lý tốt, nhưng chính là không nhịn được mà lo lắng an bài cho cậu ấy. Nếu như có thể tôi thật muốn đem cậu ấy nâng trong lòng bàn tay, đem tất cả những thứ tốt nhất đều đưa đến trước mặt cậu ấy, không để cho cậu ấy phải chịu một tí oan ức nào.

____ Cho dù tôi biết, cậu ấy không cần.

Cận Sở tiễn tôi xuống lầu, đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng tôi rời đi. Tôi đi hơn mười mét, quay đầu lại thấy cậu ấy vẫn còn ở đó, đầu óc nóng lên liền chạy trở lại, đứng giữa cơn gió đêm mang theo hương hoa quế ngào ngạt, hướng cậu ấy đòi hôn.

“Thật muốn đem cậu đặt vào trong túi rồi đóng gói mang đi.” Tôi kề sát vào bên tai cậu ấy, cùng cậu ấy kể tài nói nhỏ, “Đêm nay có lẽ lại là một đêm mất ngủ rồi.”

Cậu ấy đưa tay động viên sờ sờ lông mày của tôi, dùng sức ôm tôi một lúc, sau đó buông tay ra.

____ Ngày mai gặp. Cậu ấy nói.

Tôi bước đi trong cơn gió tràn ngập hương hoa quế, đi được một đoạn rồi lại quay đầu lại hướng cậu ấy phát phát tay, sau đó quay người bước đi.

Thật gay go a... Mới rời khỏi có năm phút đồng hồ, vậy mà tôi đã bắt đầu nhớ cậu ấy rồi.

Thời điểm tôi trở lại ký túc xá, mọi người trong phòng đã đến đông đủ, mọi người qua loa tự giới thiệu mình một chút, tôi nở một nụ cười thân thiện, sau đó từ trong hành lý lấy ra một bộ quần áo rồi đi tắm.

Một tháng này đều là huấn luyện quân sự, hai hệ được huấn luyện tại hai sân luyện tập bất đồng nhau, chỉ có thể sau khi ăn cơm tối và tắm xong, chúng tôi mới có thể gặp mặt một chút, mới gặp không được bao lâu thì phải tách ra trở về.

Tôi thậm chí còn không có khí tiết nghĩ nghĩ, sớm biết đã học chung ngành với cậu ấy cho rồi. So với việc không có một chút hứng thú nào, thì tôi càng sợ việc không được nhìn thấy cậu ấy.

Mãi đến kỳ nghỉ lễ quốc khánh, tôi đã sớm mua xong vé tàu trở về rồi, một tay cầm điện thoại di động và bóp tiền, một tay nắm lấy tay cậu ấy, sau ba tiếng cuối cùng chúng tôi đã đứng trước cửa nhà.

Sau khi vào cửa, cậu ấy hình như có gì muốn nói, tôi cúi đầu, bắt được tay cậu ấy, dùng sức cắn vào đôi môi cậu ấy.

Chờ tôi ‘thần thanh khí sảng’ ôm cậu ấy đi vào buồng tắm, cậu ấy đã mềm oặt dựa cả người vào trong lồng ngực tôi, trên cổ đều là những dấu vết mà tôi lưu lại. Tôi thưởng thức ngón tay của cậu ấy, thấp giọng nói chuyện cùng cậu ấy, nói về chuyện tôi muốn thuê phòng ở ngoài trường, về chuyện tôi không thể chịu được khi cả ngày không được thấy cậu ấy.

Cậu ấy đặt cằm lên vai tôi, nghe vậy cuộn tròn ngón tay lại, chậm rãi viết xuống lòng bàn tay tôi một chữ: “Được.”

Trong lòng tôi tràn ngập đầy mật đường, vì cậu ấy vô điều kiện mà dung túng, cũng là vì đôi mắt kia vẫn luôn nhìn về phía con mắt của tôi.

Tôi nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai của cậu ấy, nhỏ giọng cùng cậu ấy nói những lời tâm tình mật ngọt, lỗ tai cậu ấy hồng hồng, bộ dáng cực kỳ then thừng, cũng giống như có chút cao hứng.

Tại sao cậu ấy lại đáng yêu đến thế cơ chứ.

Tôi bỗng nhiên có chút hiểu được tiếng lòng của mấy vị hôn quân thời cổ đại. Nếu là tôi, cũng không thể chống lại được một cái nụ cười của người yêu.

Tôi đem cậu ấy tắm sạch sẽ rồi quấn vào bên trong khăn tắm, ôm lấy trở về giường, cậu ấy giãy dụa từ cái bàn sách bên giường lấy ra một cuốn vở, sau đó tội nghiệp cầu xin tôi cầm bút đến, viết xuống cùng tôi tán gẫu.

—— Cậu càng ngày càng trẻ con nha. Cậu ấy viết.

“Muốn hỏi hận hả, chậm rồi nha, mình chính là ấu trĩ như thế đấy.” Tôi nằm úp sấp ở bên cạnh cậu ấy, nghiêng đầu cọ cọ lên mặt cậu ấy.

—— Không hỏi hận. Cho dù cậu có ấu trĩ đến mấy, mình vẫn thích.

“Có thật sự thích không?” Tôi cố ý nhìn ngó xuống hạ thân của cậu ấy, cậu ấy mở to hai mắt vô tội đối diện với tôi, yên lặng che kín khăn tắm, sau đó từ từ gật gật đầu.

Tôi nhìn không được cười rộ lên, xích lại gần ôn nhu hôn cậu ấy.

“Khi nào thì bắt đầu thích mình vậy?” Tôi không ngại phiền phức nắm lấy tay trái của cậu ấy, nắm trong lòng bàn tay, chốc chốc hết xoa lại nắn.

—— Trước đây thật lâu. Cậu ấy dừng lại một chút, sau đó tiếp tục viết:

—— Lần đầu tiên cậu hôn mình, mình nghĩ lúc đó e rằng là mình đang nằm mơ.

“Đây không phải là lần đầu tiên mình hôn cậu nha.” Tôi nói.

Bộ dáng ngơ ngác của cậu ấy đặc biệt ngớ ngẩn, tôi giơ tay sờ sờ mái tóc mềm mại của cậu ấy một cái, rồi nói tiếp: “Vào cái ngày nguyên đán ấy, mình đi đến nhà cậu tìm cậu, lúc đó cậu đang ngủ, mình lén lút hôn cậu một cái. Đó mới là lần đầu tiên, lúc đó xác thực cậu chưa có tỉnh ngủ.”

Cậu ấy giống như rất giật mình, nửa ngày mới viết xuống một hàng chữ.

—— Tại sao? Cậu ấy hỏi.

“Cái gì mà tại sao?” Tôi nói như chuyện đương nhiên, “Hôn cậu đương nhiên là bởi vì thích cậu chứ sao.”

Cậu ấy lắc đầu một cái, từng chữ từng chữ viết xuống:

—— Nhưng là tại sao lại thích mình?

Tôi không chút nghĩ ngợi nói: “Bởi vì cậu rất rất là đáng yêu.”

Cậu ấy nhìn tôi, như là muốn khóc, cũng như là muốn cười. Trong phút chốc tôi thật nhanh ý thức được điều gì.

Hỏi ngược lại cậu ấy: “Cậu cho rằng là bởi vì cái gì?”

Quá nhiều chi tiết nhỏ mà tôi không chú ý tới ‘kéo tơ lột kén’, từ từ hiện ra trước mắt tôi.

“Cậu nghĩ rằng mình và cậu cùng nhau là bởi vì mình coi cậu là cọng cỏ cứu mạng phải không?”

Cậu ấy xưa nay cũng sẽ không từ chối.

“Hay là bởi vì đồng tình, hổ thẹn, và cảm ơn?”

So với dung túng sùng ái, càng giống như là không tiếng động giữ lại.

“Hay là chỉ là muốn ‘ngủ’ với cậu?”

Có lẽ ngữ khí cùng tầm mắt của tôi quá hùng hổ dọa người, tôi nhìn lý thấy cậu ấy nhẹ nhàng co rúm lại một chút, viền mắt chậm rãi đỏ lên.

“Cậu là nghĩ như vậy sao?”

Tôi đưa tay bóp lấy cằm của cậu ấy, buộc cậu ấy ngẩng đầu lên.

“Cho dù là như vậy, cậu vẫn muốn cùng với mình sao?”

Cậu ấy hoảng sợ nhìn tôi, trước giờ tôi chưa từng thấy cậu ấy có vẻ mặt như thế.

Cậu ấy hẳn là phải trầm tĩnh, mỉm cười, như đóa ngọc lan trắng ôn nhu nở rộ bên cửa sổ, điềm tĩnh mà xinh đẹp. Tôi thận trọng đem cậu ấy đặt ở trong lòng, coi cậu ấy là tín ngưỡng duy nhất của tôi.

Nhưng là tôi đã làm cái gì? Hiện tại tôi đang làm cái gì?

Tôi nhắm mắt lại, buông lỏng tay ra.

“Xin lỗi.” Tôi thấp giọng nói, “Mình không có cố ý.”

Tôi đứng lên, —— trên thực tế, đây chỉ là một hành động trong vô thức, lúc này tôi đáng cố gắng sắp xếp lại những manh mối không rõ ràng, chỉ là theo thói quen đi vài vòng ở trong phòng, ——nhưng là cậu ấy không biết.

Cậu ấy nóng nảy bò dậy, một chân bước xuống sàn nhà, thân thể mềm mại nhào tới phía trước một cái, được tôi tay mát lạnh lệ đỡ lấy, đem cậu ấy ôm chặt vào trong lồng ngực.

Tôi đang tính ngồi xổm xuống kiểm tra mắt cá chân của cậu ấy xem có sao hay không, nhưng là cậu ấy gắt gao bám vào cổ áo của tôi, tôi nhận mệnh thở dài: “Cận Sở, cậu ——.”

Tôi không phải có ý định đẩy cậu ấy ra. Cậu ấy ngẩng đầu lên, khắp khuôn mặt toàn là nước mắt, hoảng sợ luống cuống nhìn tôi, đôi môi khép mở, không một tiếng động, máy móc lặp đi lặp lại một câu nói:

—— Xin lỗi. Đừng đi.

Tôi ngay cả một câu nói đều không nói ra được. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nước mắt của cậu ấy, so với trong tưởng tượng càng nóng hơn, thời điểm chảy qua ngón tay, thật nóng, nóng đến tim tôi phát đau.

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng cọ qua hai má của cậu ấy, tùy ý đem nước mắt trét lên mặt của tôi, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Mình không đi, Cận Sở. Mình nói với cậu ... Mình yêu cậu.”

Lực đạo trên tay cậu ấy dần lỏng ra, tôi nhẹ nhàng ôm lấy eo của cậu ấy, phun ra một luồng khí đục trong lồng ngực.

Chuyện cũ dù thế nào thì từ lâu đã không còn trọng yếu, không phải sao?

Tôi xác định tôi rất yêu cậu ấy, cũng rất xác định cậu ấy yêu tôi. Cho dù cậu ấy không xác định được, tôi cũng có rất nhiều rất nhiều thời gian khiến cậu ấy chậm rãi tin tưởng.

Chúng tôi có thể từ từ đi. Từ từ nói chuyện một hồi yêu đương, cùng nhau chậm rãi qua hết cả đời này.

Lúc đầu tôi coi cậu ấy là hoa, là mỹ lệ nên sẽ nhu nhược, không chịu nổi mưa gió, cần được cẩn thận che chở.

Sau đó tôi phát hiện mình đã phán đoán sai rồi. Cậu ấy rõ ràng là cây, cành mềm mại mà cứng cỏi, tuy rằng sẽ chật vật, sẽ thống khổ, nhưng nhất định sẽ cố gắng sống sót. Sau đó sẽ tận lực mở rộng cành lá, che chở cho người ở bên cạnh.

Hiện tại tôi nghĩ, cho dù là một cây đại thụ không sợ mưa gió, cũng có quyền được yêu thương, được bảo vệ.

Điều này không hề liên quan tới chuyện có cần hay không, có cần thiết hay không, chỉ là bởi vì cậu ấy lựa chọn tôi, không hề phòng bị mà dành cho tôi tất cả đau đớn cùng ôn nhu của cậu ấy.

Chỉ là bởi vì...Tôi yêu cậu ấy.

Chỉ đến thế mà thôi.

— HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-ngu>